

Adunarea Dumnezeului Celui viu

- Cum prezintă Cuvîntul lui Dumnezeu Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu
- Ce au făcut oamenii din ea
- Cum să răspunzi, în zilele noastre, la ce ne învață Dumnezeu cu privire la această Adunare

Andre GIBERT

© 1990 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

Dillenburg, West Germany

Introducere

„Cine nu strînge cu Mine, risipește" Matei 12.30

Paginile care urmează au ca scop să pună din nou înaintea celor ce sînt creștini învățătura Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la ceea ce apostolul inspirat numește „adunarea Dumnezeului Celui viu" (1 Timotei 3.15). Cele două cuvinte biserică și adunare au același înțeles și amîndouă vor fi folosite în aceste pagini. Cuvîntul adunare are avantajul că însăși forma sa amintește mereu semnificația lui, mai ușor scăpată din vedere cînd este folosit cuvîntul biserică. De altă parte, acesta din urmă poate da neclaritate, prin faptul că este folosit de tot felul de denominații religioase; este adevărat totodată că astăzi unii se numesc în mod abuziv „adunările lui Dumnezeu".

Învățătura cu privire la adunare, mult timp necunoscută, a fost adusă la lumină cu ocazia marei treziri pe care Duhul lui Dumnezeu a făcut-o în toată creștinătatea, acum vreo cinci generații. Credincioși din diferite țări au fost aduși în această perioadă să se adune simplu pentru Numele Domnului Isus, fără altă autoritate decît Biblia. Din aceste adunări, multe și-au continuat existența, iar altele asemănătoare s-au format. Această broșură a fost scrisă îndeosebi pentru aceștia. Dar subiectul Adunării se arată atît de actual, este de o importanță atît de mare, încît se pare potrivit pentru multe suflete care caută unde și cum să se adune în afara oricărui formalism religios, ca frați și surori în credința creștină.

Starea lumii creștine, astăzi nu mai este exact aceeași ca cea din timpurile cînd, prin slujitori pregătiți, Dumnezeu aducea din nou la lumină adevăruri lăsate uitării. Ele au fost, de atunci, deseori diluate cu tot felul de născociri dintr-o mulțime de învățături dăunătoare și nu este totdeauna ușor să distingi ce este întemeiat pe Cuvîntul lui Dumnezeu și ce nu este de primit de către oricine vrea să asculte de acest Cuvînt. În zadar sîntem înștiințați împotriva „noutăților"; acestea au adesea o înfățișare frumoasă și ele ne asaltează din toate părțile, în conversații, lecturi, predici, încît niciodată nu va fi de prisos să ne îndemnăm unii pe alții să păstrăm „lucrul acela bun care ni s-a încredințat prin Duhul Sfînt care locuiește în noi" (2 Timotei 1.14). Adevărul rămîne, neschimbat. Și trebuie să ne străduim să-l căutăm și să ne ținem inimile strîns legate de el, din dragoste pentru Hristos.

De altă parte, foarte des se insistă numai asupra „practicii" unui mers pentru care se neglijează să i se asigure terenul. Pericolul este fără îndoială mai mare decît ne închipuim, de a ne reduce pretențiile la ținerea oarecum satisfăcătoare a obiceiurilor socotite bune, numai pentru că ele erau și ale înaintașilor noștri, și să ne mulțumim, fără să mărturisim deschis, cu un fel de cod al fraților. Important este nu de a copia pe acești înaintași, ci de a veni noi înșine la izvorul din care ei s-au adăpat. Noi trebuie să urmăm „credința" lor, „privind de aproape sfîrșitul viețuirii lor" (Evrei 13.7). Purtarea lor izvora din credința lor. Am putea noi îndreptăți prin Cuvînt — în spiritul lui și nu numai în litera lui — felul cum ne purtăm, care altfel, oricît de bun ar fi el, n-ar avea ca autoritate decît tradiția și ar conduce la rutină?

Acest Cuvînt și acest Duh să ne învețe în această cercetare a gîndului lui Dumnezeu cu privire la strîngerea laolaltă a celor credincioși.

Partea întâia

PRINCIPII ALE ADUNĂRII CREȘTINE

I. Biserica potrivit gândului lui Dumnezeu

II. Ce au făcut oamenii din Biserică

III. Ce este de făcut în situația acută

Învățăturile și îndemnurile Noului Testament se adresează rareori creștinului izolat; cel mai des, ele se îndreaptă creștinului ca făcând parte dintr-un întreg, dintre cei „sfinți” (Romani 1.7; 1 Corinteni 1.2; 14.33; 16.1; Iuda 4 etc). Această calitate de „sfinți” nu este de fapt rezultatul vreunor merite ale lor; ei sînt sfinți prin chemarea lui Dumnezeu, datorită lucrării desăvîrșite a lui Hristos. Ei toți sînt „frați sfinți care au parte de chemarea cerească” (Evrei 3.1). Aceste învățături au o adresă colectivă. Chiar și atunci cînd Pavel poruncește oricui rostește Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire, sau cînd îl îndeamnă pe Timotei, repetîndu-i: „Dar tu...”, el îndreaptă gîndirea credinciosului spre o colectivitate cu care acest credincios poate și trebuie să slujească Domnului. Termenii poruncii de la 1 Timotei 6.11: „fugi... urmărește...” se regăsesc în 2 Timotei 2.22, dar însoțiți, pentru un timp de ruină mai accentuată, de această îndrumare prețioasă: „împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”.

De asemenea este de toată însemnătatea să știm pentru ce, unde, cum, cu cine avem să ne adunăm ca să ținem seama de gîndul Ivii Dumnezeu.

Prea adesea se urmează, în această privință, doar obiceiurile familiei, anturajului și ale țării în care te afli. Lumea creștină se compune din grupări foarte numeroase care toate se socotesc creștine și dintre care unele poartă în mod special, oficial chiar, numele de biserici (sau adunări), cu o denumire caracteristică: biserici catolice, ortodoxe, biserici anglicane, reformate, lutherane, presbiteriene, metodiste, baptiste etc. Lista tuturor denominațiilor ar fi lungă.

Multe spirite sincere, îndurerate de această divizare, lucrează acum în diverse feluri ca să facă ceea ce se numește unitatea Bisericii. Aceasta constă în a aduna membrii „bisericilor” diferite, pentru a se pune de acord asupra unui anumit număr de puncte comune. Din nenorocire, aceste puncte nu sînt totdeauna cele esențiale, adică adevăratele puncte de doctrină. Sușinătorii cei mai convinși ai acestei mișcări ecumenice (adică universale) s-ar putea ei înțelege în întregime chiar și numai asupra definiției de „creștin”? Cum pot atunci să definească această „Biserică universală” pentru care se face caz totuși de nenumărate idei formate mai dinainte? Ce să mai spui despre păreri diferite asupra inspirației Scripturilor, asupra dumnezeirii Domnului Isus, asupra realității învierii Sale? Ar putea fi chiar o concepție despre Dumnezeu valabilă pentru toți? Atunci, ce ar mai rămîne?

Desigur, vrem să ne bucurăm de orice tinde să aproprie în mod pașnic pe oameni. Recunoaștem că este omenește de mare preț să arăți public un atașament comun față de învățăturile lui Hristos, în speranța

îmbunătățirii lumii, presupunînd că ea s-ar putea îmbunătăți. Sîntem și mai bucuroși la gîndul că mulți dintre cei care lucrează la această operă cu bune intenții, sînt adevărați și scumpi copii ai lui Dumnezeu. Dar în astfel de lucruri buna intenție nu este de ajuns. Aceste eforturi generoase, căutînd să facă diverse compromisuri care să ocrotească toate convingerile adînci ale celor care le au, și lăsînd să existe biserici dispartate, nu țin seama de învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu despre adevărata unitate creștină și despre strîngerea laolaltă potrivit gîndului lui Dumnezeu.

Și tocmai spre acest Cuvînt trebuie să ne îndreptăm.

O constatare primă și hotărîtoare care trebuie făcută este că niciodată Cuvîntul nu vorbește despre „biserici” diferite între care cei credincioși s-ar găsi îndreptățiți să fie și care ar trebui unite. El vorbește despre credincioși ca făcînd parte din una și aceeași Biserică, în care pot să fie numeroase manifestări locale, dar fiecare din aceste adunări locale nu este decît expresia ei. El nu recunoaște altă biserică decît aceasta. Și aceasta este Biserica universală, autentică.

Confuzii mari vin din faptul că se amestecă mereu două puncte de vedere diferite: pe de o parte Biserica așa cum este ea în ochii lui Dumnezeu, pe de altă parte forma pe care oamenii au dat-o acestei Biserici pe pămînt; planul și gîndul lui Dumnezeu, pe de o parte, iar de cealaltă parte, răspunderea omului și roadele propriei sale lucrări. Dar pentru a ști cum să ne purtăm în mijlocul Bisericii așa cum există ea pe pămînt, trebuie să avem mai întîi o idee corectă despre ceea ce este ea în ochii lui Dumnezeu.

I. Biserica potrivit gîndului lui Dumnezeu

Prețul ei

Nu putem pătrunde îndeajuns cuvintele Scripturii cu privire la prețul pe care Biserica îl are pentru Hristos, îl are pentru Dumnezeu.

Hristos o numește „Biserica Mea” (Matei 16.18) și chiar numai aceasta arată îngîmfarea oamenilor cînd ei vor să zidească biserica lor, pentru ei. Ea este Biserica lui Hristos. El o zidește, El are drepturi asupra ei, ea este a Lui. Locul bine cunoscut de la Efeseni 5.25 ne prezintă aceste drepturi, care sînt cele ale dragostei, și ne spune cu ce preț a cîștigat-o El: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea”. Negustorul din pildă a vîndut tot ce avea ca să cumpere perla de mare preț, dar Hristos a plătit mult mai mult: El Și-a dat viața pentru Adunare.

Cuvîntul folosește mai puțin denumirea de Adunarea lui Hristos decît cea de Adunarea lui Dumnezeu, și aceasta ar înălța mai mult, dacă este posibil, locul pe care i-l dau gîndurile și dragostea dumnezeiască, deoarece „capul lui Hristos este Dumnezeu” (1 Corinteni 11.3). Pavel recomanda bătrînilor din Efes „să pască adunarea lui Dumnezeu” și el adaugă imediat: „pe care a cîștigat-o cu sîngele Celui al Său” (Fapte 20.28).

Fiecare dintre noi să cîntărească astfel de expresii. Subiectul Bisericii nu este lăsat la propria noastră apreciere, el nu este vin subiect de controversare, fără însemnătate. Iată la ce valoare este prețuită Biserica de

Hristos, de Dumnezeu. Și noi să nu ne dăm toată silința să înțelegem ce este ea, în ce fel trebuie să ne purtăm în privința ei, care este rolul și locul pe care Cuvântul idă aici pe pământ, nădejdea ei, viitorul ei? S-o modeleze oamenii după bunul lor plac?

Este lucru grav să „disprețuiești Adunarea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 11.22; Apocalipsa 3.9). Orice ușurătate, orice indiferență în această problemă ar dovedi că nu ne interesează tocmai ce iubește Dumnezeu, ce iubește Hristos. Sîngele Fiului lui Dumnezeu, jertfa lui Hristos, dragostea lui Hristos nu ne ating inima deloc? Sau ne-am mulțumit în mod egoist să știm că noi sîntem mîntuiți, fără ca ceea ce este scump inimii Mîntuitorului nostru să aibă preț pentru noi?

Planul lui Dumnezeu cu privire la Biserică

Să nu ne temem să adîncim un astfel de subiect. Nu poți avea o vedere dreaptă a tot ce este în legătură cu Biserica, dacă nu dai atenție la ceea ce Scriptura descoperă despre planul lui Dumnezeu față de ea, pentru slava Sa.

Biserica este din veșnicie destinată să participe la slava lui Hristos — a Fiului lui Dumnezeu care a venit să moară pentru noi și care, fiind înviat dintre cei morți, stă acum la dreapta lui Dumnezeu în cer. În curînd, potrivit, „tainei voii Sale", Dumnezeu va uni lucrurile care sînt „în Hristos, toate lucrurile care sînt în ceruri și care sînt pe pământ..." (Efeseni 1.9,10). Biserica va fi asociată Acestui stăpînitor. Lui Ii este dat să fie „căpetenie peste toate lucrurile", iar ea să fie unită cu El, fiind trupul Lui, plînătatea Celui care umple totul în toți (1.22,23). Adam nu era complet fără Eva; Domnul Isus înviat și slăvit, n-ar fi fără Biserică. Și tocmai pentru acest viitor este ea formată.

Poziția deosebită a Bisericii

De aici decurge poziția deosebită care este dată Bisericii aici pe pământ. Cel credincios nu este din lume, pentru că nici Hristos nu este din ea (Ioan 17.14); și la fel este și Biserica.

Această punere deoparte este clar arătată în practică, în Fapte 2.47 și 5.14, față de Ierusalim; apoi, în capitolul 18.7 și 19.9, față de iudei în general; în ce privește despărțirea de păgîni, ea se înțelege de la sine (Galateni 1.4; 1 Corinteni 12.2 etc). Și găsim la 1 Corinteni 10.32 cea mai clară deosebire posibilă: „Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu". Iudeii erau poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, pe cale să fie pus deoparte pentru un timp, iar grecii reprezentau restul omenirii; „adunarea lui Dumnezeu" este formată din oameni care nu mai sînt nici iudei, nici greci, ci sînt „una în Hristos Isus" (Galateni 3.28).

Alcătuirea Bisericii

Biserica este alcătuită din aceia care au viața cea nouă în Hristos, viața lui Dumnezeu, și numai din aceștia. „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și

toți am fost adăpați dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12.13). Acești „noi” sînt, împreună cu apostolul, cei către care se adresează epistola lui, adică „cei care au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați sfinți” (1 Corinteni 1.2). El i-a cîștigat pentru Dumnezeu prin sîngele Său, iar Duhul Său locuiește în ei. Ei sînt „ai lui Hristos” (Galateni 3.29). Ei toți sînt primiți înaintea lui Dumnezeu, ca niște copii. Poziția lor înaintea lui Dumnezeu este chiar cea a lui Hristos; căci cum ar putea primi Dumnezeu pe cineva în afara lui Hristos?

Toți adevărații credincioși fără excepție fac parte pentru totdeauna din Biserică; poziția lor în această privință este tot atît de sigură ca și mîntuirea lor. Dar cînd niște necredincioși pretind că fac parte din Biserica creștină sau cînd o „biserică” numită creștină primește printre membrii ei și îi asociază vieții ei pe niște oameni evident neîntorși la Dumnezeu, aceasta este desigur o răspundere foarte mare. Și nu niște ritualuri sau forme din afară, cum ar fi botezul, mîntuiesc, ci credința personală în Isus Hristos. Duhul Sfînt pune pecetea Sa pe această credință și o arată în afară.

Biserica este formată din toți cei credincioși, am spus. De asemenea ne-o putem înfățișa în plinătatea ei, cuprinzînd pe toți cei credincioși de la trimiterea Duhului Sfînt la Rusalii pînă la venirea din nou a Domnului; și toată această mulțime, Hristos Și-o va înfățișa ca Biserică slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva asemănător (Efeseni 5.27). Dar pînă în acea clipă, învățăturile pe care le dă Cuvîntul privesc Biserica pe pămînt, formată din creștini care trăiesc aici pe pămînt, dar de care Hristos Se ocupă (versetul 26). Biserica privită în felul acesta este desigur totalitatea celor credincioși care există pe pămînt în același timp. Ei nu se cunosc toți între ei, dar Dumnezeu cunoaște pe toți copiii Săi, ei sînt toți în aceeași măsură părți din Adunarea Sa. Unitatea acesteia vine din faptul că ei toți au aceeași viață, cea a unui Hristos înviat.

Comparații care arată unitatea dintre Hristos și Biserică

Noul Testament folosește diferite imagini pentru a ne prezenta Adunarea. Ele arată toate, dar situîndu-se din puncte de vedere diferite, unitatea tuturor celor „născuți din nou”.

1. *Mireasa*, vina cu Mirele din care ea a luat ființă ca Eva din Adam, os din oasele Sale și carne din carnea Sa, este obiectul dragostei Lui alese. Nici o altă legătură nu este mai intimă și mai plăcută. Soții pămîntești nu oferă decît o imagine ștearsă; ei sînt soț și soție numai pe pămînt, dar Biserica va fi Mireasa veșnică a lui Hristos în lumea cea nouă, așa cum arată atît de clar ultimele capitole din Apocalipsă. Grija de acum a lui Hristos pentru Adunare este cea a Mirelui care așteaptă clipa să vină să-și ia Mireasa; El așteaptă cu o dragoste sfîntă la care vrea ca ea să răspundă. „Cel ce aude să zică: Vino!”

2. Bărbații sînt îndemnați să-și iubească soțiile pentru că ele sînt „chiar trupurile lor”, așa cum Biserica este „*Trupul*” lui Hristos”. Această expresie, folosită într-un mod atît de izbitor în capitolul 1 al epistolei către Efeseni (v. 23), apoi în capitolul 4.12 și în capitolul 5, se găsește și la 1 Corinteni 12.12,26 și, cu mai puțină semnificație, la Romani 12.5. Se știe că acest termen este specific învățăturii lui Pavel; acest apostol fusese pus deoparte în mod deosebit ca să pună în lumină acest adevăr atît de însemnat. Nimic, în adevăr, nu ne poate spune mai mult ca puterea unui astfel de cuvînt: trupul lui Hristos. Este în el mai mult decît o legătură, oricît de

strînsă ar fi ea, este chiar o unitate vitală, asigurată de același Duh, care leagă Trupul și Capul. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre” (Efeseni 4.4). Aceasta presupune viața: cei care fac parte din trup au viața din Dumnezeu, viața lui Isus în ai Săi, și ei au ca nădejde clipa în care ce este muritor în ei va fi înghițit de viață. Chiar de cînd Hristos Cel slăvit S-a arătat lui Pavel, El a subliniat această unitate: „Eu sînt Isus pe care-L prigonești”, prigonindu-i pe ai Mei. „Voi sînteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui” (1 Corinteni 12.27). Nu este vorba de mădulare ale Adunării, și încă mai puțin ale unei adunări, ci de mădularele trupului lui Hristos. „Taina aceasta este mare...”

3. Același Duh care asigură și întreține unitatea vitală a lui Hristos slăvit și a trupului Său care este încă pe pămînt, în fiecare din mădularele Sale ca și în tot trupul, locuiește practic pe pămînt. Fiecare credincios este „templul Duhului Sfînt” care este în el și pe care îl are de la Dumnezeu (1 Corinteni 6.19). Și Biserica întreagă este „templul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.16). Ea este „locuința lui Dumnezeu prin Duhul” (Efeseni 2.22). Ea este casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3.15). Zidită pe o temelie tare, stîncă Persoanei slăvite mărturisită de Petru ca fiind Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu, și zidită de El însuși, ea este formată din pietre vii, începînd cu Petru și împreună cu el fiind toți cei credincioși (1 Petru 2.5). Afiți atunci cînd este vorba de Casa lui Dumnezeu, ca și atunci cînd este vorba de Trupul lui Hristos, realitatea vieții dumnezeiești la cei care fac parte din Adunarea lui Dumnezeu nu poate fi pusă la îndoială, nici uitată.

Clădirea ne vorbește de ceva statornic, iar soliditatea Bisericii este de așa fel încît „porțile Locuinței Morților nu o vor birui”. Deoarece El este Cel care zidește, nimic nu este de temut.

Dar aceasta este casa lui Dumnezeu, templul sfînt în Domnul. Toate deci trebuie să răspundă caracterului dumnezeiesc; Numele lui Dumnezeu este aici cunoscut, cinstit, lăudat și Dumnezeu veghează ca felul de viață al celor care sînt în acest loc să fie potrivit sfînțeniei acestui Nume. Și aici este locul slujbei dumnezeiești, a preoției sfinte.

Mireasă, trup, casă, Biserica este toate acestea din clipa în care există. Dar, după cum creștinul luat individual este încă de pe aici de pe pămînt „desăvîrșit în Hristos”, deci potrivit pentru slavă, și format în același timp în mod progresiv în timpul vieții sale în vederea arătării sale în ziua lui Hristos, tot așa Biserica, totalitatea celor credincioși, este deja văzută în Hristos în desăvîrșirea Lui și în același timp formată puțin cîte puțin, prin lucrarea Duhului Sfînt în tot timpul vremii harului, în vederea cerului. Hristos își curățește Adunarea prin spălarea cu apă, prin Cuvânt; trupul lui Hristos crește, prin harurile spirituale care vin de la Cel care este Capul. Și „tot trupul, bine alcătuit și strîns legat” își primește, potrivit lucrării fiecărei părți în măsura ei, „creșterea... și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.16). Și, în sfîrșit, „toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfînt în Domnul” (2.21). Desăvîrșirea va fi văzută în cer, dar ea va fi acolo, pentru a spune astfel, în putere; și un lucrător bun vede dinainte în gîndul lui lucrarea așa cum va fi ea și vede în același timp tot ce va fi necesar pentru înfăptuirea ei.

Cînd Biserica va lua efectiv loc în locurile cerești împreună cu Hristos, fiecare din cei care fac parte din ea avînd un trup asemenea lui Hristos, ea se va arăta ca Biserica Sa unită cu El, ca Trupul Său, plinătatea Celui

care umple totul în toți (Efeseni 1.23). Și clădirea, atunci, locuința lui Dumnezeu prin Duhul, devine „cetatea cea sfântă”, noul Ierusalim, de care este legat acest nume de Mireasă, soția Mirelui. În felul acesta vor fi arătate desăvârșirile ei veșnice, roadă a lucrării și a dragostei lui Hristos, înaintea pământului din timpul celor o mie de ani, apoi a cerurilor noi și a pământului celui nou (Apocalipsa 21).

Așteptînd, în mijlocul lumii de acum, care a lepădat și leapădă pe Hristos, Biserica nu poate fi decît o străină. Creația cea nouă de care ea aparține este o anomalie în cea veche. Biserica nu este, contrar gîndirii anumitor persoane, o parte — cea mai nobilă, gîndesc ei — din această lume; ea a fost scoasă din lume și se află într-o situație cu totul opusă lumii prin caracterul ei ceresc, așa cum Hristos era cînd mergea aici pe pămînt.

Ea nu este, în definitiv, Biserica oamenilor, ea este *Adunarea lui Dumnezeu*.

De ce este Biserica pe pămînt?

Am ajuns să ne întrebăm de ce este ea lăsată aici pe pămînt și ce rol este chemată ea să aibă.

S-ar putea spune în cîteva cuvinte că Adunarea este așezată pe pămînt ca să slăvească pe Dumnezeu, slăvind pe Hristos. Aceasta este chemarea personală a fiecărui creștin, ca templu al Duhului Sfînt; tot așa este și chemarea Bisericii, locuința lui Dumnezeu prin Duhul. Ea este aici pentru ca „înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” ... să fie făcută cunoscută domniilor și stăpînirilor din locurile cerești, prin Adunare (Efeseni 3.10). Ea anticipează veșnicia. „A Celui care, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor” (v. 20,21).

Atribuțiile pe care le are Adunarea ca să răspundă acestui obiect măreț sînt multiple.

I. Mai înfîi, ea are de arătat această *unitate* dumnezeiască, fără echivalent în lucrurile omenești. Existența însăși a Bisericii trebuie de asemenea să arate harul și puterea lui Dumnezeu.

Domnul Isus avea în vedere o astfel de mărturie, cînd, în rugăciunea Sa de la Ioan 17, spunea: „ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (versetul 21). Aceasta este realizarea cea mare pe care Domnul Isus o lega de arătarea acestei unități printre ai Săi: lumea va crede. Cînd El însuși își va prezenta Biserica în slavă, lumea o va cunoaște și lucrul acesta va fi evident (versetul 23) chiar și pentru vrăjmași; dar așteptînd ca El să ne arate că sîntem una, El ne așază în mijlocul lumii, pentru ca aceasta să vadă viața cea nouă în dovada ei cea mai izbitoare, adică în unitatea familiei lui Dumnezeu, să caute izvorul acestei unități și să creadă. Nu există o altă evanghelizare mai puternică.

Dar nu numai unitatea familiei este chemată Biserica să arate, ci și unitatea trupului; ea se arată cînd credincioșii păstrează „unirea Duhului” (Efeseni 4.3) prin legătura păcii. Acesta este un lucru pe care toți trebuie să-l respecte, deoarece toți au fost chemați cu aceeași chemare, fac parte din același trup, sînt însuflețiți de același Duh.

Această mărturie dată în dragoste (Efeseni 4.2) nu se poate realiza decât în despărțirea sfântă de rău. Această sfințenie practică este cerută de la oricine poartă Numele Domnului („Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt”). Ea este preînchipuită, în legătură cu Adunarea, prin „plămădeala fără aluat” de la 1 Corinteni 5.7.

II. Martoră a puterii harului lui Dumnezeu de a fi una în sfințenie, Adunarea este aici pe pămînt martoră a adevărului, „Biserica Dumnezeului Celui viu, *stîlpul și susținerea adevărului*” (1 Timotei 3.15). Ea așa a fost făcută să fie. Ea nu este izvorul adevărului, adevărul nu vine de la Biserică. Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărul, Isus este adevărul, Duhul Sfînt este adevărul; și nu Adunarea. Ea a primit adevărul; partea ei este să-l aducă la cunoștință și să-l mențină neatins. Dumnezeu locuiește în Adunare, care este casa Lui, dar adevărul trebuie să fie văzut în ea, susținut de ea ca de o coloană, fără ca ea să-l lase să fie micșorat, alterat sau dat uitării.

III. Casa lui Dumnezeu este *o casă de rugăciune*. Așa a fost pentru poporul pămîntesc, așa Ieste și pentru Adunarea lui Dumnezeu. Matei 18.19 stabilește acest lucru, dînd celor doi sau trei adunați pentru Numele lui Isus asigurarea că vor fi ascultați pentru că El însuși este acolo, în mijlocul lor.

IV. Adunarea, ca *preoție sfîntă*, are slujba de a aduce laude. Ea adoră pe Domnul așa cum se potrivește miresei împăratului slavei (Psalmul 45), iar El însuși, înviat, cîntă în mijlocul adunării lauda către Tatăl. Prin El, ea laudă pe Dumnezeu Tatăl. Ea aduce închinare. „A Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus”... Relațiile individuale ale sufletului cu Dumnezeu pentru a-L lăuda și a-I aduce slavă, oricît de prețioase ar fi ele, se șterg, rămîn în urmă în fața acestei închinări colective fără seamăn.

În centrul acestei închinări se situează amintirea morții Domnului. Și în Adunare este întinsă Masa Domnului, unde se sărbătorește Cina (1 Corinteni 10.16-21; 11.20-34). Ea vorbește despre lucrarea Lui, vestește valoarea acesteia pentru mîntuire și pentru adunarea împreună a celor credincioși. Ea face ca amintirea să fie vizibilă printr-o faptă rînduită chiar de El, amintirea Domnului dîndu-Și viața. „Să faceți aceasta în amintirea Mea...” Și aceasta este de asemenea ca mărturie: moartea Domnului este vestită.

V. Îndreptată spre ce s-a petrecut în trecut pentru a-și aminti de singura jertfă, ea se îndreaptă și spre viitor pentru a aștepta *venirea din nou* a Domnului. Este partea Adunării să spună cu dragoste: „Vino, Doamne Isuse”, prin Duhul care locuiește în mijlocul ei și împreună cu ea (Apocalipsa 22).

Iată cîteva din motivele prețioase pentru care Adunarea este aici pe pămînt. Ar mai fi și altele, fără îndoială. S-ar mai putea spune despre orice lucru din adunare în care sufletele ar putea găsi încurajare și mîngîiere, într-o părtășie frățească, ce își are izvorul în dragostea Domnului pentru ai Săi. Ea este refugiul oricărui care, sătul de această lume, vine să caute pacea la Mîntuitorul. Ea recunoaște, aprobă, susține lucrătorii pe care Domnul îi trimite. Toate epistolele lui Pavel ne arată în ce măsură acest slujitor puternic al Domnului, care nu depindea de nici un om, conta pe susținerea spirituală a Adunării în toate locurile și cît de recunoscător era el pentru îngrijirile materiale care i se arătau. Cît de mult se bucura el de partea pe care filipenii o luau la evanghelie, sau recunoștea cum purtarea tesalonicenilor îl întărea în predică, în toate locurile!

Superioritatea privilegiilor Adunării

Dar dacă vorbim despre funcții și despre datoriile care decurg din ele, mai degrabă le-am putea numi privilegii. Sfinții Vechiului Testament nu le cunoșteau, deoarece trebuia, pentru ca această comoară să se deschidă, ca mai întâi Hristos să fi fost slăvit. Ei nu aveau ca parte a lor nici un singur trup, nici un singur Duh, nici o singură nădejde a chemării. Acum, „binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos”.

Biserica a luat ființă pentru ca, bucurându-se de aceste binecuvântări cerești, să aducă aici pe pământ strălucirea și mireasma lor, într-o mărturie colectivă care cinstește pe Capul ei cunoscut și iubit, Urzitorul mântuirii și singurul centru de strângere laolaltă a tuturor.

Izvoare și mijloace

Pentru a îndeplini într-adevăr aceste privilegii și a da mărturie, Biserica aici pe pământ este dăruită cu toate resursele, tot așa cum, prin harul lui Dumnezeu, cel credincios nu este lăsat la puterile lui însuși.

Este dat „orice har felurit al lui Dumnezeu”. A recunoaște efectiv autoritatea Domnului, a lăsa să lucreze liber Duhul Sfânt, a cărui misiune este să slăvească pe Isus Cel înălțat, a asculta de Cuvânt, iată ce ar trebui să fie de ajuns în orice timp.

Hristos slăvit „dă” în har tot ce este nevoie (Efeseni 4.7), toate darurile potrivite pentru a întări și a hrăni Adunarea (8-16); Duhul împarte cu înțelepciune felurite daruri (1 Corinteni 12). Așa va fi în tot timpul istoriei Bisericii. Hristos va arăta, spre slava Sa, cât de credincios a fost El, ocupându-Se de cea pe care a iubit-o.

Împotriva lucrării dumnezeiești se desfășoară toate uneltirile Satanei și ale lumii pentru a împrăștia, a distruge și a corupe. De aceea pentru creștin este o luptă constantă. Adunarea dispune, pentru a se păzi, de o armă deosebită: o autoritate este pusă în ea, în faptul prezenței Domnului în mijlocul ei.

Acest lucru îl găsim chiar la Matei 18.17-20, dat ca să asigure ordinea și pacea printre frați — copiii lui Dumnezeu. Prezența Domnului în mijlocul alor Săi este afirmată aici în legătură cu rugăciunea celor doi sau trei, dar chiar această rugăciune este în legătură cu puterea de „a lega și a dezlega” în probleme de relații frățești. Scopul este clar, ca „frații să locuiască împreună în unire”, fapt care este „bun și plăcut”, un izvor de binecuvântare și o mărturie dată unității familiei lui Dumnezeu.

Puterea dată Adunării este prezentată într-un mod mai larg și mai solemn în 1 Corinteni 5. Este vorba de a da afară aluatul cel vechi, aluatul păcatului, pentru a fi o plămădeală nouă. Cu alte cuvinte, Adunarea trebuie să se curețe de rău, să facă o disciplină care să meargă chiar pînă la înlăturarea „celui rău”. Dar, ca și în Matei 18, autoritatea pusă în adunare se leagă în modul cel mai exclusiv de prezența Domnului (versetul 4) și de puterea Numelui Său. Ea se face din partea Domnului, în Numele Domnului, și nicidecum în felul unui tribunal omenesc, ci în vederea binelui tuturor și îndeosebi a celui vinovat (2 Corinteni 2.5-9).

Responsabilitatea Bisericii

Măreția acestor privilegii, realitatea acestor resurse, depășind tot ce aveau înaintea altor cete de martori ai lui Dumnezeu, fac să apese asupra Bisericii o răspundere cu atât mai mare.

Ea n-a putut răspunde cerințelor. Ea n-a știut să folosească aceste resurse. Ea a dovedit o dată mai mult că omul nu este în stare să păzească intact ceea ce îi încredințează Dumnezeu. Comoara pe care Biserica o avea în mâini era mai prețioasă ca oricare alta și ea a lăsat-o să cadă la pământ. Era vorba de Numele lui Hristos slăvit. Și fără îndoială a fost așa pentru că la sfârșit toată slava să fie dată lui Dumnezeu, care, cu toată necredințioșia noastră, își va aduce la îndeplinire planurile, prin Hristos, singurul în care va fi găsită „buna plăcere a lui Dumnezeu în oameni”. Dar, atâta timp cât istoria Bisericii pe pământ nu este încheiată, oricine are pe inimă adevăratele interese ale lui Hristos trebuie să caute, acolo unde este, pentru sine, calea credințioșiei.

II. Ce au făcut oamenii din Biserică începuturile

Formarea Bisericii a început în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt S-a coborât pe pământ și i-a umplut pe ucenici. Petru, cel dintâi, a primit puterea de a vesti evanghelia, proclamând învierea și slava lui Isus. Dar Biserica nu apare în originalitatea ei decât în urma revelațiilor făcute lui Pavel, pe măsură ce, iudeii „lepădând pentru ei înșiși planul lui Dumnezeu”, vestea cea bună se răspândește printre neamuri și ucenicii sînt puși deoparte. Taina unui singur trup cuprinzînd pe toți cei care erau departe și pe cei care erau aproape, nemuri și iudei, toți avînd intrare la Tatăl într-un singur Duh, nu fusese cunoscută în Vechiul Testament. Unele aluzii profetice, unele tipuri, păstrate sub tăcere pînă la Hristos, ascundeau în Scriptură chiar taina care era rezervată lui Pavel s-o pună în lumină.

Gîndul nostru nu este de a reconstitui, după alții, istoria Bisericii pe pământ. Ceea ce ne spune Cuvîntul este de ajuns, de fapt, pentru a arăta începuturile și felul cum istoria bisericii avea să se desfășoare. Cartea Faptele Apostolilor și epistolele lui Pavel, ca și ale lui Petru, Ioan, Iuda, nu numai că anunță declinul, dar îl și arată pătruns și întinzîndu-se.

Toate caracterele relelor care s-au mărit după aceea și pe care le vedem astăzi, începuseră de pe atunci. În cele dintîi zile, adunarea din Ierusalim a trăit gîndul lui Hristos: cei care crezuseră arătau unitatea Duhului, stăruiau împreună în învățătura și părtășia apostolilor, în frîngerea pîinii și în rugăciuni. Dragostea Duhului lucra puternic printre ei și îi făcea să pună totul în comun. Ei nu erau decât o inimă și un suflet. Dar în curînd, aceste începuturi fericite au fost tulburate. Desigur, lăcomia și minciuna, neglijențele cu privire la văduve și murmurele care le-au urmat, au fost cu totul înlăturate, căci Duhul Sfînt lucra cu putere, dar așa a fost numai pentru un timp, iar epistola lui Iacov ar fi de ajuns ca să arate acest lucru. Apoi greutatea pe care credințioșii iudei o aveau în a primi neamurile în aceeași situație cu ei, a fost aproape să ducă la dezbinare. Frați mincinoși se strecoară în adunări (epistolele către Galateni, a lui Iuda, Ioan). Învățători răi, iudaizanți, gnostici sau raționaliști, fac ravagii. Unii creștini întorc spatele crucii, pentru a umbla după interesele lor (epistolele către

Filipeni, Timotei). Pavel cel înmormântat pentru Hristos este părăsit aproape de toți. Acest apostol poate să prevestească vremurile tulburi din zilele din urmă, dar ele chiar se arătau. Ioan spune că duhul lui Antihrist se arătase deja și acesta era ceasul din urmă.

De la apostoli pînă în timpurile noastre

De atunci, nouăsprezece secole au verificat în toate felurile posibile faptul constant că omul strică tot ce-i încredințează Dumnezeu.

Desigur, Dumnezeu a menținut martori după martori, El a îngăduit reîntoarceri fericite, a înălțat peste tot harul Său. El S-a arătat credincios. El lucrează mereu, Cuvîntul este intact și continuă să se răspîndească, evanghelia este vestită și sufletele se întorc la Dumnezeu.

Dar copiii lui Dumnezeu au fost împrăștiați de lupii răpitori pe care păstorii neglijenți și vînzători i-au lăsat să intre printre ei. Chiar și dintre acești păstori s-au ridicat oameni cu învățături stricacioase, ducînd pe ucenici după ei. Autoritatea Stăpînului a fost călcată în picioare. I-a fost tăgăduită. Și, dorind să li se „gîdile auzul”, nu numai că nu au mai recunoscut glasul Păstorului Celui bun, dar și-au ales „învățători după poftele lor” (2 Timotei 4.3)

Viața din afară a creștinătății poate — și astăzi mai mult ca altădată în anumite privințe — să dea iluzii, dar „casa cea mare” a lăsat ușa larg deschisă ca să intre lumea și să se instaleze în ea ca stăpînă. Materialele oamenilor (1 Corinteni 3.12-15) au fost amestecate în toate felurile cu „pietrele vii” și cei ce strică templul lui Dumnezeu le-au aranjat pe toate cum au vrut. Sînt prezentate cu numele de „creștine”, mulțimi de oameni care nu arată nici măcar o scînteie de viață. Credincioși și necredincioși sînt împreună, organizați potrivit principiilor grupărilor omenești. Neghina este tot mai mult amestecată cu griul.

Toate acestea au fost anunțate mai dinainte și nu este cazul să ne mire. Cele șapte epistole din Apocalipsa (cap 2 și 3) trasează, chiar și numai ele, o imagine profetică, iar realitatea dovedește că totul este întocmai cu această profeție. Și atunci, să stai cu mîinile încrucișate? Nu așa vrea Dumnezeu. Pînă în ultima clipă, chemarea Domnului vrea să trezească „biruitori”. Și aceasta pentru că El este biruitor și El își va păstra martori pînă la sfîrșit. Uneltirile omenești ar fi ruinat de mult și deplin lucrarea Ivii Dumnezeu, dacă ea n-ar fi fost într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu.

Creștinătatea și biserica

Oricare ar fi, în adevăr, confuzia actuală, o siguranță ne mîngîie: Dumnezeu are pe pămînt, astăzi ca și altădată, un mare număr de copii ai Săi, răscumpărați ai lui Hristos; și astăzi, ca altădată, ei constituie toți împreună ceea ce este și rămîne Adunarea lui Dumnezeu. Există un trup al lui Hristos pe pămînt, totalitatea celor care, fiind născuți din nou, sînt legați în mod vital împreună, prin Duhul Sfînt.

Nimic nu s-a schimbat, nici în felul în care cineva devine un copil al lui Dumnezeu — „adică... acei care cred în Numele Lui” — nici în felul în care Hristos își hrănește și își îngrijește Adunarea, care este trupul Său.

Să nu lăsăm să se întunece acest gând că, exact ca în timpul apostolilor, Adunarea lui Dumnezeu este totdeauna formată din toți credincioșii adevărați, oricum s-ar numi ei. Ei sînt mai numeroși decît am putea ști noi sau chiar decît gândim și, pentru Hristos și înaintea lui Dumnezeu, unitatea lor este tot așa de reală ca totdeauna. Să nu-i înlăturăm din inimile noastre și să nu folosim numele de biserică fără să ne amintim de toți răscumpărații lui Hristos.

Dar unde să vezi aici pe pămînt această Adunare a lui Dumnezeu? Evident, dacă am căuta o expresie totală a ei, nu o vom găsi. Ea s-a pierdut de mult timp. Foarte curînd, încă de pe la început, n-a fost cu puțință să se facă o numărătoare exactă a celor care făceau parte într-adevăr din Adunarea lui Dumnezeu. Este exact ce spune Pavel în 2 Timotei 2: „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi”. Pe de o parte milioane au fost botezați și n-au arătat niciodată viața, pe de altă parte adevărații credincioși s-au împărțit într-o mulțime de grupări diferite.

Pretenția de a se numi creștini nu lipsește, nici cea de a fi Biserica sau o biserică creștină, deși mulți socotesc credincioși pe niște persoane neîntoarse la Dumnezeu. Este aici profanarea cea mai odioasă pentru Dumnezeu. Dar nimeni nu poate lua Numele Său în zadar. Și din clipa cînd cineva spune că formează Biserica lui Hristos sau că aparține de ea, Dumnezeu leagă de această mărturie, negreșit, toată răspunderea care trebuie să i se ceară. Lumii care își zice creștină, organizațiilor ei care se numesc biserici creștine, Domnul spune: Te voi considera deci ca biserica Mea, dar să vedem ce atrage după sine acest lucru; „știi faptele tale”, cine ți le-a inspirat? Unde sînt credința, dragostea, nădejdea? Ce faci tu din Cuvîntul Meu? Ce-ai făcut din Numele Meu, pe care îl porți? Ce-ai făcut cu harul Meu? Ce-ai făcut tu cu amintirea Mea? Ce-ai urmărit tu aici pe pămînt?

Răbdarea Sa este încă în așteptare. Cum să nu fii mișcat, văzînd cu ce îndelungă răbdare vorbește El către Sardes, Laodicea: „Te sfătuiesc... Eu mustru și pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc"! El continuă să considere această creștinătate așa cum pretinde ea că este, chiar dacă ea nu-și dă seama cît de solemn este să fie purtătoare a mărturiei creștine. Dar El este Martorul credincios și adevărat. În curînd El o va vărsa din gura Sa. El S-a ocupat de ea de fapt în tot cursul istoriei, pedepsind, mustrînd, lăudînd ce era bun, încurajînd pe credincioși, dar dînd pe față tot ce El nu poate aproba. Căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu n-au încetat: judecata începe de la casa lui Dumnezeu. Dar în curînd această judecată va fi completă și definitivă. Domnul va înceta să numească „biserică” pe cea care L-a părăsit și L-a dat afară. Cînd El va lua la Sine pe ai Săi, cînd Mirele își va fi răpit Mireasa în cer unde se va sărbători apoi nunta, nu va mai fi vorba pe pămînt decît de „prostituata cea mare”, uzurpatoarea frumosului nume de Mireasă. Pînă atunci El suportă chiar și niște lucruri îngrozitoare; dar cînd și acest har va fi nesocotit, va urma o judecată mai aspră. Stăpînul, în pilda talanților, nu contestă titlul de rob celui care era un rob viclean, ci îi aplică toată rigoarea pedepsei meritate de un rob rău.

Astfel, pe de o parte, adevărata Adunare a lui Dumnezeu, lucrarea mîinilor Sale nu mai este omenește de deosebit, iar de cealaltă parte Biserica de nume, lucrare a oamenilor, încă poartă acest nume.

Să nu ne lăsăm tulburați de această contradicție aparentă. Și acum, ca totdeauna, cele două fețe ale „pecetei” de la 2 Timotei 2 ne învață cu privire la unul și la celălalt din aceste puncte. Cu privire la cel dinții: „Domnul

cunoaște pe cei care sînt ai Săi", credința lasă lui Dumnezeu grija lucrării Sale. În ce privește cea de a doua: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege", aceeași credință ascultă și se depărtează de rău. Da, „temelia cea tare a lui Dumnezeu rămîne".

Să se depărteze ca să rămînă singur? Nicidecum (Proverbe 18.1), ci să se alăture celor care cheamă pe Domnul cu o inimă curată, adică fără vreo legătură cu ce dezonorează acest Nume. Oricine iubește pe Domnul va găsi o cale pregătită de El pentru a întâlni alți credincioși însuflețiți de aceeași dorință. Și aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. În orice timp — Ilie a făcut această experiență cînd se credea singur — Dumnezeu știe să-și păstreze o rămășiță. Celor care fac parte din ea, El le cere (și prin urmare îi face și în stare) să guste împreună privilegiile, să-și ia împreună sarcinile prețioase care sînt specifice Adunării lui Dumnezeu.

Făgăduința cea mare rămîne, cu toată necredincioșia oamenilor, că acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Său, Domnul este acolo în mijlocul lor. Strîngerea laolaltă poate să se reducă literal la acest număr mic, care va fi departe de a arăta totalitatea Bisericii pe pămînt, dar care va fi totuși o exprimare a ei, aprobată de Cel care este totdeauna cu „poporul smerit și mic" care se încrede în Numele Domnului (Țefania 3.12).

A fost nevoie să schițăm aceste vederi generale, înainte de a privi ceva mai de aproape starea prezentă de lucruri.

III. Ce este de făcut în situația actuală

Diferitele categorii de grupări creștine

Grupările creștinătății de acum s-ar putea împărți în trei categorii.

Cele două dintîi cuprind tot ce se numește în mod oficial „biserici". Ele sînt societăți organizate, cu legi și regulamente, fiecare cu clerul ei, separat de simplită credincioși. Acestea sînt de fapt de două feluri.

1. Biserici cu pretenții majoritare

Biserica romană pretinde că este Biserica, singura, și ea monopolizează titlul de catolică, adică universală. Dar în grade diferite, aceeași pretenție o au marile biserici orientale care nu-l recunosc pe papa. În afara lor, toți ar fi eretici. Aceste biserici socotesc că nu există mîntuire a sufletului decît numai în cadrul lor. Ele afirmă într-adevăr, și acest lucru este capital, că este necesar fiecărui individ să recurgă la ele pentru a căpăta mîntuirea; administrarea tainelor lor ar da har divin și pentru aceasta trebuie un cler investit cu o putere supranaturală, putere care ar fi transmisă de la apostoli din generație în generație, prin hirotonire sau ordinare. Nu este cazul de a expune aici doctrinele lor, dar ne vom mărgini să arătăm că unitatea atît de mult susținută de ele este în realitate numai la suprafață și acoperă o mulțime extremă de interpretări și de forme. Dar, mai presus de orice, subliniem că învățătura Scripturii nu socotește deloc Biserica ca un organism care asigură mîntuirea, ci ca un organism format din oameni mîntuiți, ceea ce este cu desăvârșire altceva.

2. Biserici independente

Celelalte biserici sînt organizații religioase care s-au despărțit de cele dinainte mai ales începînd de la Reformă, pentru a constitui biserici independente, în mod evident separate una de alta, distincte în sînul creștinătății. Fie că sînt naționale sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic principiul lor. Ele recunosc, cele mai multe dintre ele, ceea ce se numește „Biserica nevăzută” zidită de Hristos și ale căror mădulare sînt cunoscute numai de Dumnezeu. Dar ele se consideră ca niște societăți necesare, stabilite cît mai bine după epoca și țara în care se află, pentru a grupa pe adepți într-un număr cît mai mare posibil, pentru a-i învăța și a-i face să participe la slujbele religioase. Temeiul lor de stingere laolaltă este cutare sau cutare mărturisire de credință specială. Se poate spune că aceste biserici socotesc ca bună divizarea. Fiecare biserică trăiește separat, deși recunoscînd și pe adevărații credincioși din afara lor. Oricare ar fi mersul individual al preoților lor, al pastorilor sau credincioșilor lor, mers adesea integru, principiul eclesiastic este cel de „sistem”, care tăgăduiește de fapt unitatea tuturor creștinilor.

Cele două categorii pe care le-am amintit, una pretinzînd unitatea, cealaltă destrămînd unitatea, amestecă în rîndurile lor creștini adevărați și creștini de nume. Botezul are valoarea de introducere în creștinătate și „prima comuniune” introduce de fapt pe cineva într-o biserică determinată.

3. În afara taberei

Cea de a treia categorie este formată din strîngeri laolaltă mult mai puțin numeroase, ale unor creștini ieșiți din primele două grupe, pentru a se aduna potrivit învățămintelor Cuvîntului, fără cler sau reglementări deosebite, ci pentru Numele Domnului Isus. Este posibil ca aceste adunări să fi fost în toate timpurile; dar atunci cînd Duhul lui Dumnezeu a suflat ca să trezească Biserica, cu mai mult de un veac în urmă, la sentimentul venirii apropiate a Mirelui, multe suflete au fost aduse să-și pună întrebarea: Unde se află Biserica, în confuzia de acum? Și ele au fost conduse să iasă afară din orice tabără eclesiastică și să vină la Hristos.

Din nenorocire, și aici vrăjmașul a fost activ și a reușit să semene atîtea neînțelegeri și să aducă atîtea diviziuni încît, după cinci generații, sîntem nevoiți să plecăm capul, cu inima apăsată. Multe suflete sincere se întrebă: Ce este de făcut? Unde este cărarea cea bună?

Și totuși, să fim siguri de asta, este totdeauna o cărare, aceea pe care ochiul n-a văzut-o și care nu s-a suit la inima omului, dar pe care Dumnezeu o pregătește pentru cei care-L iubesc.

O himeră: reîntoarcerea creștinătății la starea din timpul apostolilor

Ce este de făcut? Nu se poate pune problema reclădirii Bisericii de la începutul cărții Faptelor Apostolilor. Acest lucru este cu neputință. Este un fir general în întreaga Scriptură, că Dumnezeu nu restabilește integral ce a ruinat omul. El dă totdeauna ceva mai bun ca să înlocuiască starea de lucruri care este înlăturată, după ce a fost suportată cu îndelungă răbdare.

Dumnezeu încă suportă creștinătatea, iar noi avem să mergem cu resursele și îndrumările pe care El le dă, nu să visăm o restabilire care ar contrazice chiar învățătura apostolilor, cum a fost amintit mai sus. De altfel, ne-ar lipsi elementele de căpetenie de atunci: apostolii și semnele care însoțeau lucrarea lor. Apostolii au

pus temelia, ei și-au îndeplinit misiunea, ei n-au fost înlocuiți și niciodată n-a fost vorba de așa ceva. Bisericii i se cere să fie credincioasă. Sînt astfel lucruri care nu vor mai reveni. Cînd spunem că ne-am aduna ca cei dinții creștini, aceasta nu poate fi în întregime adevărat.

Ceea ce rămîne

Dar ce au de făcut credincioșii de astăzi, ca și cei dinții creștini, este să asculte de Cuvînt, chiar acel cuvînt pe care apostolii, care nu mai sînt de mult timp, l-au lăsat, după ce l-au transmis cu credincioșie, potrivit inspirației pe care o primiseră. Temelia pe care ei au pus-o este de neschimbat, și trebuie ca noi să ne situăm pe această temelie, adică Hristos însuși, Hristosul evangheliilor și al epistolelor, și nu pe temelia gîndurilor omenești, a doctrinelor teologice sau a sistemelor filozofice. „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decît cea care a fost pusă, adică Isus Hristos”.

Dumnezeu n-a încetat să lucreze, Hristos continuă să zidească și casa duhovnicească de la 1 Petru 2.5 continuă să se înalțe în mod desăvîrșit. Și în același timp, casa vizibilă pe pămînt este încredințată răspunderii omului (1 Corinteni 3.12). Fie că vrem sau nu, noi creștinii „clădim deasupra”. Să luăm seama „cum clădim”. Cu ce materiale, sub ce îndrumări, cu ce forțe? Ce anume din lucrarea noastră va suporta încercarea focului?

Ne descurajăm în fața lucrării care se cere de la noi? Să ne amintim că avem totdeauna la dispoziția noastră cele trei mari resurse permanente:

- Persoana Domnului Isus, centrul strîngerii laolaltă,
- Cuvîntul lui Dumnezeu,
- Duhul Sfînt, Duh de dragoste, de putere și de chibzuință (2 Timotei 1.7).

Deseori s-a amintit că Hagai a venit să încurajeze pe credincioși ca să clădească din nou casa Domnului (nu ceva în totul la fel cu cea a lui Solomon, dar cu altarul în același loc), spunîndu-le: „întăriți-vă... căci Eu sînt cu voi... Cuvîntul... și Duhul Meu vor fi în mijlocul vostru” (Hagai 2.4,5). Cu cît mai mult vor fi cu creștinii care vor să asculte! Aceste prezențe divine sînt acum ca și în cea dinții zi, și nu vor lipsi atîta timp cît Biserica va fi pe pămînt. "întăriți-vă și lucrați".

Caracteristicile permanente ale unei Adunări a lui Dumnezeu

Sîntem îndemnați să nu părăsim strîngerea noastră laolaltă „și aceasta cu atît mai mult cu cît vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10.25).

N-am putea pretinde să refacem Biserica, sau că am fi Biserica. Dar partea noastră este să fim convinși de faptul că Domnul în toate timpurile a cerut Bisericii să cunoască îndatoririle despre care a fost vorba mai înainte și privilegiile pe care El le dă. Deși ea nu și-a îndeplinit cu credincioșie misiunea care i-a fost încredințată, ea n-a fost înlăturată de la această misiune: de a slăvi pe Hristos, de a mărturisi despre unitatea pe care Hristos a făcut-o, de a aștepta pe Domnul Isus.

Pentru ca o strângere laolaltă a doi sau trei pentru Numele Domnului să poarte trăsăturile Adunării lui Dumnezeu, trebuie ca fiecare din acești doi sau trei să fie pătruns individual de ceea ce cere Domnul pentru această realizare. Dacă ea nu are aceste trăsături, de ce să se adune? Dar dacă le poartă, atunci această Adunare a lui Dumnezeu care a devenit nevăzută în totalitatea ei prin greșeala oamenilor, va fi făcută vizibilă acolo unde acești doi sau trei sînt adunați. Această stingere laolaltă este o adunare a lui Dumnezeu. Important nu este numărul de oameni adunați, ci caracterul strîngerii lor laolaltă. Nu este o problemă de cantitate, ci de duh.

Ce trăsături trebuie să aibă o adunare pentru a fi recunoscută ca adunare a lui Dumnezeu?

Se pare că s-ar putea rezuma astfel acele trăsături care nu trebuie să lipsească:

1. această strângere laolaltă este alcătuită din credincioși (2 Corinteni 6.14-18);
2. se adună pentru Numele Domnului Isus (Matei **18**);
3. recunoaște numai autoritatea Domnului (Apocalipsa 1);
4. nu recunoaște altă îndrumare decît cea a Duhului Sfînt (1 Corinteni 12.14);
5. este supusă învățaturii Cuvîntului, primit pe deplin;
6. nu îngăduie cu bună știință ca Numele Domnului să fie asociat cu răul (1 Corinteni 5.5-9; 2 Timotei 2).

Astfel de însușiri nu vor fi menținute decît dacă inimile sînt pline de această „dragoste care vine dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neprefăcută” (1 Timotei 1.5). Ele n-ar trebui să fie numai în afară.

Luarea de poziție, pe care aceste trăsături o implică

Ele cer o luare de poziție care poate fi rău înțeleasă și rău judecată de alți creștini. Ea nu are valoare decît dacă este dictată de ascultare, în smerenie și într-o dragoste adîncă pentru Biserica întregă.

Această poziție se găsește în mod necesar dincolo de cele două categorii eclesiastice despre care am vorbit, deoarece una pretinde pe nedrept să monopolizeze Biserica și cealaltă o fracționează cu bună știință. Și este vorba de a exprima unitatea întregii Biserici, și totodată de a te despărți de acele cete care practic tăgăduiesc această unitate și au totuși în ele mădulare ale trupului lui Hristos.

Principiul unei astfel de stingeri laolaltă fiind cel al unității trupului, singurul care este cel al Cuvîntului, exprimarea acestei unități este masaj Domnului, potrivit locului de la 1 Corinteni • 10.16,17. Toți iau parte dintr-o singură pîine, deoarece toți credincioșii sînt un singur trup. Dacă toți sînt prezenți în mod efectiv sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic din privilegiul celor care sînt acolo de a se gîndi la toți. Masa Domnului nu aparține numai celor care sînt efectiv în jurul ei, ci ea este întinsă pentru toți, pe cît de adevărat este că Domnul a întins-o. Altfel, devenită masa unei secte sau a unei confesiuni oarecare, ea ar fi negarea unității trupului. Toți ar trebui să fie acolo, iar cei care se găsesc prezenți ar trebui să simtă cu durere golul locurilor acelor care nu se află acolo. Cînd vorbim despre un om care s-a întors la Dumnezeu că „își cere locul”, expresia este foarte corectă; dar nu este tot așa atunci cînd spunem că facem parte din cutare sau cutare adunare, înțelegînd prin aceasta un grup independent de alte adunări locale. Nu punem la îndoială faptul că mulți creștini se bucură de

Cină, luată ca amintire a morții Domnului în orice confesiune ar fi ea luată; dar „Masa Domnului” nu poate fi dată decât pe baza unității trupului lui Hristos, ale cărui mădulare sînt toți copiii lui Dumnezeu.

Rezultă de aici de asemenea că stingerile laolaltă din locuri diferite unde Masa este pusă pe acest principiu sînt solidare, fiind în aceeași „părtășie” a trupului și a sîngelui lui Hristos. Fiecare din ele este expresia Adunării locale, ea însăși inclusă în unitatea cea mare a Adunării lui Dumnezeu. Apostolul se adresa către Adunarea din Corint, din Efes, vorbind ca de Adunarea Ivii Dumnezeu în întregime.

Adunarea trebuie să ferească Masa Domnului de orice necurăție. Ea are pentru aceasta autoritatea Domnului. Ea o folosește, pentru că El este acolo. Și dacă El n-ar fi acolo, ea n-ar fi Adunare.

Atunci, va spune cineva, pretindeți că sînteți o adunare de oameni perfecți în practică? Nicidecum, desigur! Dar potrivit învățaturii de la 1 Corinteni 11.28-34, cei care se aproprie de Masa Domnului trebuie să se judece pe ei înșiși, iar Adunarea are răspunderea de „a scoate afară aluatul cel vechi”, atunci cînd cineva, neglijînd această judecată personală, o stare de păcat este dovedită și se continuă, cu toate înștiințările și disciplina frățească. Nu este vorba de a pune în practică vreun drept oarecare de a judeca (ce trist ar fi acesta!), ci de a da Domnului ceea ce I se cuvine, fiind atenți să dăm cinste Numelui Său și să urmărim binele Adunării Sale.

Pe de altă parte, același principiu al unității trupului, care cere ca ce face Adunarea într-o localitate să fie valabil peste tot, împiedică recunoașterea străngerilor laolaltă în care această disciplină nu este ținută în seamă și în care un rău moral sau doctrina! este tolerat în mod evident. Aici este rădăcina „diviziunilor” care s-au produs printre cei care erau la început strînși în afara sistemelor religioase. „Puțin aluat dospește toată plămădeala”. Fără îndoială, noi repede ne arătăm lipsiți de răbdare și nu putem îndura ceva, riscăm mereu să punem vederile noastre în locul gîndului Domnului și să lăsăm să lucreze propria noastră voință; dar El n-ar suporta ca Numele Său să se asocieze cu răul, la Masa Sa.

Pentru a rezuma:

Dacă nu vrem să fim o sectă, trebuie să nu pierdem din vedere niciodată *unitatea trupului* lui Hristos, arătată la Masa Domnului și, deși simțind durerea adîncă pentru starea de acum a creștinătății (de care noi aparținem, să nu uităm), noi avem să privim cu recunoștință privilegiile care rămîn pînă la sfîrșit legate de Biserică, așa cum o vede Dumnezeu. Dacă vrem să nu fim „vinovați de trupul și sîngele Domnului”, trebuie să veghem, în judecata personală și colectivă, ca părtășia cu El și între noi să fie menținută cu adevărat. Aceasta înseamnă „a păstra *unitatea Duhului*”.

Cum se poate ajunge la aceste lucruri? Secretul constă în a avea inimi devotate intereselor Domnului, iubind pe cei care sînt ai Lui; secretul este un duh smerit și credincios în toate privințele.

Mărturia pe care Domnul o ridicase pentru zilele din urmă este în declin, ca orice altceva. Numai El este Martorul credincios și adevărat. Dar, fără să pretindem că sîntem Filadelfia, știm că făgăduințele făcute Filadelfiei rămîn. Să cerem și noi și ni se va da starea de spirit și de inimă a aceluia căruia Domnul îi poate spune: „Tu ai puțină putere, ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu”.

Partea a doua

PRACTICA STRÎNGERII LAOLALTĂ POTRIVIT GÎNDULUI LUI DUMNEZEU

- Problema numelui
- Lucrarea de slujire
- Strîngerile laolaltă
- Mersul Adunării Concluzii

A te aduna altfel decît potrivit Scripturii, nu înseamnă altceva decît să împlinești o formă religioasă. Nu spunem că un suflet sincer, deși neluminat, n-ar găsi nimic în ea, și că Dumnezeu nu l-ar primi (Fapte 10.35). Dar el va rămîne străin de mărturia dată unității trupului Lui Hristos și nu va cunoaște binecuvîntarea „rînduită acolo”, ca odinioară pe Muntele Sion pentru poporul pămîntesc (Psalmul 133), roua coborînd din Hermon, untdelemnul fiind turnat pe capul adevăratului Aaron. Un astfel de suflet nu va cunoaște libertatea în călăuzire a Duhului Sfînt care îi leagă pe frați ca să locuiască „împreună în unire” cu Hristos Cel înviat.

Dar oare, a te aduna în afara organizațiilor omenești numeroase ale creștinătății, n-ar însemna să mai adaugi ceva la divizarea acesteia? Aceasta este o plîngere mereu îndreptată împotriva acelor care s-au simțit siliți, din ascultare de Domnul, să iasă la El, „afară din tabără”, pentru a se strînge laolaltă numai în jurul Lui.

Nu ne este cu putință să împiedicăm această acuzație. Dar trebuie să luăm seama să n-o merităm, și pentru aceasta să izgonim din inimile noastre orice spirit sectar. Domnul ne cheamă nu să fim o fracțiune a Bisericii care ar avea pretenția că procedează mai bine ca alții, ci să mergem acolo unde ar trebui să mergă întreaga Biserică și așa

cum ar trebui să fie ea în întregime, adunată în jurul lui Hristos.

I. Problema numelui

De asemenea, pentru a începe cu un punct prea adesea tratat cu ușurință, trebuie să respingem orice denumire prin care am consfințit o diviziune în plus a Bisericii. Cînd alți creștini își spun ortodocși, catolici, protestanți, metodiști, baptiști etc, ei vorbesc logic, ei poartă numele bisericii *lor*. Dar nu se poate recunoaște pentru Biserică alt nume decît numai Adunarea, Biserica lui Dumnezeu. Nu putem purta un nume pe care nu l-ar putea purta toți copiii lui Dumnezeu. Dacă lumea, religioasă sau nu, ne numește cum se pricepe, după numele vreunui frate, sau ne zice oricum, învechiți, înapoiati, frați exclusiviști, este treaba ei, poreclele n-au lipsit niciodată în istoria poporului lui Dumnezeu. Dar a recunoaște vreo denumire distinctă, ar însemna să negăm principiul unității, care este principiul adunării creștine. Cînd apostolul reproșa corintenilor că unii spun că sînt ai lui Pavel, alții ai lui Apolo, alții ai lui Chifa, iar alții ai lui Hristos, îi întreabă mirat: „Hristos a fost împărțit”? (1 Corinteni 1.12).

Noul Testament vorbește de „creștini”. Chiar și acest nume fusese dat de cei din afară, poate în deridere. Să fie mărturia noastră în așa fel încât în mod natural să fim calificați cu acest nume, numele celor care urmează lui Hristos!

Se vorbește de multe ori despre „ucenici” în Faptele Apostolilor. Să fim ucenici credincioși Cuvântului, ascultând din inimă de dreptarul învățaturii pe care am primit-o (Roamni 6.17), „învățătura lui Hristos” (2 Ioan 9).

Epistolele vorbesc despre „sfinți”. Abia de îndrăznim să folosim acest nume pe care apostolul, inspirat, îl dă creștinilor din Corint și din alte adunări locale, „adunările sfinților” (1 Corinteni 14.33; Roamni 1.7; 1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1; Efeseni 1.1; Filipeni 1.1 etc). Se poate ca unii să folosească prea des acest cuvânt fără să-l înțeleagă bine; mai ales când este folosit în fața lumii, el poate stârni neînțelegeri sau chiar pretext de scandalizare. Să ne amintim cum a procedat Domnul nostru în Matei 17.27. Totuși așa sînt prin har toți răscumpărații lui Hristos, sfinți prin chemarea lui Dumnezeu și datorită lucrării lui Hristos; de asemenea sîntem îndemnați să trăim „așa cum se cuvine unor sfinți” (Efeseni 5.3).

Dar în tot timpul istoriei scrise în Faptele Apostolilor și mereu în epistole, numele de „frați” se întâlnește cel mai des. Hristos nu Se rușinează să-i numească așa pe cei pe care El însuși îi sfințește; ei sînt „frați sfinți care au parte de chemarea cerească” (Evrei 2.11; 3.1). Acest nume de frați se potrivește în familia lui Dumnezeu, folosirea lui trebuie să fie obișnuită între copiii Lui Dumnezeu. Nu este nevoie să căutăm vreun alt nume. Tot așa, nici să nu pretindem să folosim numai unul; folosindu-le pe toate, nu vom uita numărul cel mare al celor care, fiind copii ai lui Dumnezeu la fel ca noi, ne sînt necunoscuți pentru că sînt împrăștiați în lumea creștină, și vom încerca în inimile noastre sentimentul dureros dar necesar al familiei acum incomplete. Noi nu sîntem „frații”, ci „niște frați” pe care harul îi strînge laolaltă într-un timp în care copiii lui Dumnezeu sînt împrăștiați.

II. Lucrarea de slujire

Clerul și slujba oficială

Absența oricărui cler și a unor slujitori consacrați în mod oficial este fără îndoială ceea ce izbește cel mai mult în adunările formate în afara diferitelor organizații eclesiastice. Ea face să se mire și chiar să tulbure adesea unele suflete sincere, dar obișnuite cu forme religioase. Doar nu se vorbește în Noul Testament despre supraveghetori, bătrîni, diaconi, apoi păstori, evangheliști, învățători, ca și de apostoli și proroci?

Așa este, fără îndoială. Dar înainte de a merge mai departe, trebuie să vedem că în nici o parte din acest Nou Testament nu-i vedem pe acești oameni sau o categorie dintre ei, formînd un grup aparte de restul credincioșilor, pentru a împlini funcții preoțești, a aduce închinare, a ține ei singuri anumite ceremonii. Dimpotrivă, toți creștinii sînt considerați în Noul Testament cu același nume de „preoți”. Apostolul Petru nu face nici o deosebire între ei când le scrie: „Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). Însăși noțiunea de cler este străină învățaturii creștine.

În nici un loc Scriptura nu prezintă sau nu prevede, în creștinism, o succesiune de preoți sau de slujitori rânduți printr-o consacrare sau ordinare oarecare; și diferite „biserici” practică acest lucru, chiar dacă unele dintre ele resping ideea unui cler în felul ortodocșilor și catolicilor.

Dacă este vorba de apostoli, este clar că Domnul este Cel care i-a chemat și că n-a mai rânduț alții după ei. Dacă un altul „a luat slujba” lui Iuda, nu cei unsprezece l-au ales (Fapte 1.24). În ce îl privește pe Pavel, el insistă peste tot asupra faptului că a primit apostolatul de la Dumnezeu și nu de la oameni, și el nu și-a rânduț vreun urmaș. Principiul este același pentru toți slujitorii sau toate însărcinările. În zadar cauți alt lucru în Noul Testament.

Înainte de a fi fost completat Cuvîntul, Biserica fiind în formare, apostolii au socotit că este bine să numească ei înșiși diaconi, adică servitori (Fapte 6.1-3), iar în adunările dintre neamuri, bătrîni (Fapte 14.23) în felul în care existau dintotdeauna în Israel (vezi Fapte 11.30; Iacov 5.14,16). Apostolul Pavel, cu autoritatea sa apostolică, l-a împuternicit pe Tit să facă acest lucru în Creta (Tit 1.5) și poate, deși nu este sigur, pe Timotei în Efes (1 Timotei 3). Citim de asemenea, în Fapte 13.1-4, că prorocii și învățătorii adunării din Antiohia și-au pus mîinile peste Pavel și peste Barnaba, dar nu pentru a le încredința ei înșiși vreo slujbă, căci Duhul Sfînt era Cel care-i chema; prin aceasta ei doar mărturiseau părtășia lor și deplina lor aprobare. Subliniem de asemenea că Timotei, obiect al unor prorocii deosebite (1 Timotei 1.18), primise un dar al harului „cu punerea mîinilor de către ceata bătrînilor” (4.14) și „prin punerea mîinilor” apostolului Pavel (2 Timotei 1.6). Prin aceasta, bătrînii recunoșteau ceea ce apostolul era singurul competent să facă și pe care el nu-l făcea decît la îndemnul deosebit al Duhului Sfînt exprimat prin prorocie. Acestea sînt fapte de necontestat; dar în zadar ar vrea cineva să scoată din ele o regulă sau o indicație permanentă în favoarea vreunei ordinări oficiale, adică a unei investiții oficiale a celor care îndeplinesc slujbe în adunare. Nu numai că apostolii n-au avut succesori, și Cuvîntul nu spune nimic despre vreo transmitere eventuală a autorității apostolice, dar nici vorbă în Noul Testament despre vreo numire de oameni într-o funcție oficială. Nimeni nu poate astăzi să pretindă că ar avea vreo autoritate dată de Dumnezeu cu un astfel de scop.

Cuvîntul insistă, dimpotrivă, asupra lucrării Duhului Sfînt de a împărți daruri și slujbe (Fapte 13.2; 1 Corinteni 12). Și tocmai această lucrare nu este recunoscută în toată lumea creștină. În cea mai mare parte din cazuri, prezența Duhului Sfînt este înlocuită prin reglementări și prin organizare omenească în biserici. Chiar și atunci cînd se spune că în asemenea funcții nu sînt consacrați decît oameni chemați de Dumnezeu, consacrarea este fapta unei autorități oficiale, pe care nu o găsim atestată nicăieri în Cuvîntul lui Dumnezeu. Și totuși Cuvîntul nu este deloc lipsit de îndrumări precise asupra rînduiei și zidirii în Adunare. Dar el spune: „Toate acestea le face imul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește” (1 Corinteni 12.11). Deci, nici biserica, nici un cler ieșit din ea nu au căderea să rînduiască daruri și însărcinări, ci numai Duhul lui Dumnezeu.

Avem mare nevoie să fim feriți nu numai de forme, ci și de acest spirit de cler, prin care este dată la o parte libertatea Duhului de a lucra prin unul sau altul dintre frați. Vom fi scăpați de acest pericol, numai dacă vom crede, simplu, în prezența Duhului Sfânt în Adunare. El lucrează în ea prin „darurile harului”.

Darurile de har

Adunarea n-ar putea, în adevăr, să trăiască fără lucrarea a ceea ce Cuvântul numește „daruri de har.” „Darul” este de fapt o aptitudine sau capacitate dată de Dumnezeu unei anumite persoane pentru a lucra față de oameni. Scriptura identifică adesea „darul” cu persoana care îl posedă: (Efeseni 4.8,11). Hristos are grijă ca Biserica să nu fie lipsită de daruri. El a dat, dă și va da în această privință, prin Duhul Sfânt, tot ce este necesar și suficient, atît timp cît ea va fi pe pămînt, pentru a o hrăni, cîrmui și zidi.

Locurile diferite din Scriptură care vorbesc despre daruri, prezintă diferite liste, fiecare cu un gînd deosebit, dar dintre care nici una nu este limitativă.

Sînt, pentru întreaga Biserică, darurile „pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4.11,12). El însuși, Capul acestui trup, „a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători”. Se vede că este vorba aici numai de „slujirea prin Cuvânt” și aceasta se înțelege cînd se folosește cuvîntul „slujbă”. Misiunea apostolilor se continuă, cuvîntul lor avîndu-și loc în scrierile inspirate, care au completat Cuvîntul lui Dumnezeu. Prorocii, potrivit fiecărui timp, aduc cîte ceva din Cuvînt pentru nevoile pe care Dumnezeu face ca ei să le vadă în Biserică, cu răspunsul pe care El vrea să li-l dea; ei pun, pentru a spune astfel, sufletele în legătură cu Dumnezeu însuși. Evangheliștii lucrează în lume pentru a scoate din ea pe cei pe care Dumnezeu îi aduce în Adunare. Păstorii au grija de a da hrana spirituală potrivită și de a veghea asupra turmei pe care lumea și Satan o amenință neîncetat, învățătorii expun în mod sănătos și clar adevărul.

Capitolul 12 din cea dintîi epistolă către Corinteni, care insistă îndeosebi asupra suveranității Duhului Sfânt în împărțirea darurilor, ne spune că „Dumnezeu a rînduit în biserică, întîi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, puteri miraculoase; apoi, daruri de vindecări, ajutorări, administrări, felurite limbi” (versetul 28). Dacă darurile pe care le prețuiau atît de mult corintenii, minunile, limbile, care erau „semne” pentru cei necredincioși, nu se mai arată printre noi, altele au rămas. Aici nu este vorba de evangheliști, deoarece acest capitol se ocupă cu „darurile duhovnicești” într-o adunare locală, în viața ei proprie, călăuzită de Duhul.

În Romani 12 se găsește nu numai slujirea Cuvîntului, ci ansamblul „slujirii” creștine, prezentat ca „daruri de har”. Ele pornesc de la prorocie, care este dată numai anumitor persoane, pînă la practicarea milosteniei, pe care desigur nici un credincios, frate sau soră, nu este scutit s-o practice. Dar în același timp fiecare este chemat „potrivit cu măsura de credință pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia”, ca să nu treacă peste ea, pentru ca întregul trup să funcționeze armonios.

În 1 Petru 4.10,11, diversitatea darurilor „harului felurit al lui Dumnezeu” se împarte, spune apostolul, între fiecare din voi, chemați să fie astfel „buni administratori.” în felul acesta, „dacă vorbește cineva, să vorbească

așa ca și cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu". Dragostea fierbinte la care toți credincioșii sînt îndemnați, face ca ei să folosească „unii pentru alții" darurile de har din care fiecare dintre ei, frate sau soră, a primit ceva.

Nu trebuie ca aceste învățăminte ale Cuvîntului să rămînă pentru noi doar niște considerații teoretice. însemnătatea lor practică este extremă.

Este o mare diversitate de „daruri". Sîntem înclinați să nu numim cu acest nume decît pe cele ce ies mai în relief, îndeosebi slujirea Cuvîntului, și să le apreciem în măsura în care ele se arată într-un mod strălucitor sau captivant. în ochii lui Dumnezeu nu există astfel de deosebiri. Dimpotrivă, darurile cele mai „arătoase" se aseamănă cu acelea care, fiind mai puțin însemnate și mai puțin prețioase în sine, au de primit în afară o cinste mai mare (1 Corinteni 12.23,24). Slujitorul Cuvîntului nu este decît un canal; cel care practică îndurarea este o mină de dragoste. Cea mai modestă slujbă în Adunare are adesea mai multă valoare decît alta prea mult în văzul tuturor.

Aceste „daruri de har" pentru „lucrarea de slujire" dau nu o autoritate oficială, ci o răspundere celor care le-au primit. Domnul Hristos este modelul de slujitor adevărat. Ar vrea cineva să fie mai presus de Stăpînul său? „Ce ai tu pe care să nu-1 fi primit?" Chiar și cel care conduce sau care este „în față", nu este deloc un șef în sensul sau în felul de a gândi al oamenilor; el este la fel ca frații săi, dar așezat într-un loc de răspundere deosebită. Pericolul, pentru cine a primit un dar care îl așază în văzul tuturor, în special cel de a prezenta Cuvîntul, este de a se considera drept șef și de a depărta sufletele de la Hristos, atașîndu-le, în mod conștient sau nu, de sine însuși. De asemenea, pericolul nu este mai puțin mare pentru ceilalți de a se baza în mod pasiv pe vreunii pe care Dumnezeu i-a dăruit și de a adormi în rutină, provocînd astfel, fără să gîndească poate, nașterea și existența unui cler.

Fiecare are un „dar de har". Fiecare trebuie să știe ce a primit de la Domnul și să asculte de El, în dependență de Duhul Sfînt. Pentru ca trupul să crească și să se hrănească, trebuie ca fiecare mădular să-și îndeplinească sarcina, nici mai mult, nici mai puțin, așa cum arată 1 Corinteni 12. Noi sîntem mădulare unii altora; și pentru binele tuturor, nu pentru satisfacția noastră personală, trebuie să dorim „darurile de har cele mai mari". Dar în fața noastră este deschisă „o cale nespus mai bună", cea a dragostei.

Trebuie să fii fericit, gîndind că Domnul este Acela care le dă, în vederea nevoilor Adunării pe care o iubește. El nu va înceta să îngrijească de darurile necesare. Dar cum sînt ele folosite și cum este primită lucrarea lor de cei către care se adresează? În starea de acum a lucrurilor, multe din daruri sînt pierdute, fiind nefolosite, deși ele există. Și tocmai această latură a folosirii darurilor ne este prezentată în Romani 12. Să lucrăm potrivit darului care ne-a fost încredințat. Dacă nu facem așa, ce pierdere este pentru toți! Starea de acum a Bisericii arată nu lipsa de daruri, ci nefolosirea lor sau folosirea greșită a lor. Timotei este îndemnat „să înflăcăreze darul de har" care este în el, Archip să ia seama la slujba pe care a primit-o de la Domnul. Domnul poate să ne spună tuturor: Ce ai făcut tu cu ceea ce ți-am dat?

Departa de noi de asemenea gîndul că toate darurile revărsate acum de Dumnezeu s-ar găsi printre frații cu care ne adunăm. Și să nu avem pretenția că le-am cunoaște pe toate. Dar, printre noi, să nu fie altă lucrare decît cea a Duhului Sfînt care se face prin „daruri”, și fiecare să lucreze în dependență, potrivit cu ce a primit de la Domnul.

Slujbele

Noul Testament vorbește, de asemenea, în diferite rînduri, de frați chemați să se ocupe de adunarea locală ca „bătrîni” sau „supraveghetori” și ca „servitori” sau „diaconi” (Fapte 11.30; 14.23; 20.17,28; Filipeni 1.1; 1 Timotei 3; Tit 1; 1 Petru 5.1; Iacov 5.14 și Evrei 13.17). Aceste „însărcinări”, cum mai sînt numite, pot să fie împreună cu folosirea vreunui dar de prezentare a Cuvîntului, cum arată cazurile lui Ștefan și al lui Filip, dar nu sînt cu toate acestea legate de acel dar.

Rînduiala trebuie să fie menținută în adunare, cei abătuți trebuie să fie înștiințați, sufletele îngrijite și încurajate. Este nevoie de asemenea ca bărbați și femei credincioase (Fivi era diaconiță a adunării din Chencrea) să se ocupe de lucrurile materiale; diaconii, aleși în Fapte 6, se ocupau de săraci și împărțeau hrana. Dacă unii credincioși doresc să facă o astfel de lucrare, ei doresc „un lucru bun” (1 Timotei 3.1).

Calitățile cerute pentru o slujbă sau alta sînt arătate de apostolul Pavel în capitolul 3 al celei dintîi epistole către Timotei și în epistola către Tit 1.7. Ele vorbesc despre credincioși bine întemeiați, cu experiență, evlavioși. Din cauza lipsei acestor calități, în zilele noastre simțim atît de mult, în viața adunărilor locale, lipsa de supraveghetori și diaconi. Acolo vinde ei există, să știm să-i recunoaștem și să le dăm cinstea cuvenită.

Dar încă o dată, Cuvîntul nu dă nici o îndrumare cu privire la vreo numire oficială și reglementată în aceste slujbe. „Duhul Sfînt v-a pus... ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu”, spune Pavel către bătrînii din Efes. Istoric, bătrînii (presbiteri: bătrîni) sau supraveghetorii (episkopoi: episcopi) și servitorii (diakonoi: diaconi) s-au așezat puțin cîte puțin ca o ceată aparte de ceilalți, pentru a forma clerul. Ei au ajuns să se considere (și au fost considerați) în bisericile oficiale ca singurii investiți cu „daruri” și însărcinați cu toată slujba, învățătura, închinarea, slujba dumnezeiască. În final s-au numit ei înșiși în această poziție, gruparea lor specială socotinduse singura calificată să recunoască alți preoți, potrivit unei puteri care le-ar veni de la apostoli și care s-ar fi transmis fără întrerupere. Doar să citești Noul Testament și constăți că nici una din aceste pretenții nu este îndreptățită în Scriptură și că ele se opun suveranității Duhului Sfînt în Adunare. De asemenea, în cea mai mare parte din bisericile protestante, „bătrînii” nu constituie propriu-zis un cler, dar ei formează totuși o categorie oficială și sînt aleși de totalitatea celor credincioși, fapt care nu este totuși potrivit Scripturii; dacă, atunci cînd au fost numiți șapte diaconi în Fapte 6.1-6, ucenicii „și-au aruncat ochii pe ei” și i-au prezentat apostolilor, totuși aceștia i-au stabilit potrivit autorității lor care nu poate fi înlocuită. De fapt, nu există astăzi pe pămînt vreo autoritate competentă să stabilească bătrîni sau diaconi.

Dar ar fi tot atît de trist să pretinzi că aceste slujbe nu ar mai putea fi. Aceasta ar însemna să te îndoiești de dragostea Domnului pentru Adunarea Sa, dacă te-ai gîndi că El nu a mai dat ce este necesar binecuvîntării

adunărilor locale. Ele sînt necesare, tot așa ca și darurile. Ca și felul de a lucra al „darurilor”, intrarea în lucru a acestor „slujbe” cere aceste însușiri și calități morale pe care le arată Cuvîntul, în 1 Timotei 3.8-13, ca și în Fapte 6.3, și care se pot rezuma la credincioșie, o înțelepciune, o dragoste de sfinți și o dragoste pentru Domnul cu totul deosebite. Aceasta este împlinirea unei datorii sfinte, în ascultare, și nicidecum ocuparea unui loc de cinste deosebită sau de stăpînire (1 Petru 5.114).

Libertate și dependență

Absența clerului și a unei conduceri oficiale nu înseamnă nicidecum un fel de democrație religioasă în care fiecare are toate drepturile. Nimeni nu are drepturi asupra fraților săi, ci fiecare are datoriile pe care Domnul i le arată. Este vorba de a lăsa Duhului Sfînt libertatea de acțiune, pentru ca fiecare încheietură a organismului să funcționeze pentru binele tuturor și potrivit voii lui Dumnezeu. „Sistemele” religioase nu concep strângere laolaltă fără conducători dinainte stabiliți, un program cunoscut, o liturghie, deoarece prezența efectivă a Duhului Sfînt în adunare nu este înțeleasă în ele. Niște oameni, chiar cei mai bine intenționați, ar fi ei mai înțelepți și mai puternici decît Duhul Sfînt? Dar să luăm seama, sub pretext că sîntem liberi față de stăpînirea omului, să nu lucrăm în independență față de Cel care ia din ce este al lui Hristos ca să ne descopere (Ioan 16.14; 14.26) și pune inimile și conștiințele în prezența lui Hristos. Fără El, Adunarea n-ar putea exista. Cînd El este întristat sau stins, ea își pierde din caracterul ei de Adunare. Cum s-a spus adesea, să fie Adunarea singurul loc în care firea omului să se poată manifesta fără a fi împiedicată?

Un dar n-are nevoie, ca să fie folosit, să aștepte să fie aprobat de Biserică; este partea adunării să-i recunoască lucrarea, dîndu-și seama dacă este un dar de la Dumnezeu, după felul în care contribuie la zidire (1 Corinteni 14.29; 1 Tesaloniceni 5.19,21; 1 Ioan 2.20; 4.1). Un evanghelist poate să fie necesar aici, unul sau doi păstori dincolo, un învățător în alt loc; Dumnezeu îi va ridica potrivit nevoilor pe care numai El le cunoaște. Și darul este cu totul liber față de oameni.

Dar firea păcătoasă este totdeauna gata să folosească libertatea pentru a ieși în față. Unii oameni pot pretinde că au un dar fără să-l aibă, să lucreze în locul celor care îl au sau să lucreze într-o mai mare măsură decît au primit. Cine va spune paguba pe care lipsurile noastre repetate o aduc Adunării Lui Dumnezeu? Ocupați de noi înșine mai mult decît de Hristos și de ai Săi, uneori refuzăm să punem în valoare darul pe care l-am primit și în felul acesta unii frați care ar fi putut zidi adunarea, n-au deschis niciodată gura; alteori, o abundență de discursuri fără sfîrșit înlocuiesc adevăratul Cuvînt al Lui Dumnezeu care este bun pentru zidire. Trebuie să spunem cu multă tristețe, lucrurile se petrec uneori ca și cum caracteristica strîngerilor laolaltă fără conducere oficială ar fi că oricine ar avea dreptul să vorbească. Nimic nu este mai contrar Cuvîntului și nu arată o necunoaștere mai completă a Bisericii, a drepturilor lui Hristos și a locului Duhului Sfînt, decît lucrul acesta. Și cunoașterea Cărții sfinte, capacitatea de a o comunica altora, bunul simț și o atitudine sobră sînt de nelipsit; ele sînt, pentru a spune așa, evidența darului, tot așa cum n-ai avea de gînd să faci un trimis dintr-un neputincios sau un veghetor dintr-un orb. Apoi, cel care are răspunderea unui dar, nu l-ar putea pune la lucru într-un mod

folositor fără răbdare, fără dragoste pentru Hristos și pentru Biserică, fără dependență. Dar cu nici un chip, nici ușurința de a vorbi, nici pregătirea sau știința omenească nu pot să ofere un dar. Cine se poate exprima clar, chiar și elocvent, nu este pentru aceasta calificat de către Domnul; și orice credincios care a primit astfel de însușiri trebuie să se întrebe de ce le-a primit și dacă ar face mai bine să le folosească pentru lume și nu pentru Domnul. Calitățile omului nu au nici un fel de parte în adevărul lui Dumnezeu, în afară doar de faptul că Duhul Sfânt S-ar putea servi de ele și că El le-ar folosi la cei pe care El îi cheamă, ceea ce este cu totul altceva. Dacă cei care sînt totdeauna gata să iasă în față au de învățat „să nu surpe zidul” la care Dumnezeuul măsurii a limitat darul lor (Eclesiastul 10.8), este de asemenea bine să îndemni pe cei „timizi” să nu se lase opriți cînd se simt chemați de Domnul la o slujbă; să intre în lucrare cu această „îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Timotei 3.13), venită de la Dumnezeu, despre care cartea Faptele Apostolilor vorbește în mai multe rînduri. Să caute părtășia sfinților, nu aprobărilor lingușitoare, uneori suspecte și totdeauna de temut, ci „critica sănătoasă”, totdeauna de recunoscut, pentru că este inspirată de ascultarea Cuvîntului și de dragoste.

Lucrarea femeilor

Noul Testament ne-o prezintă extrem de prețioasă, făcută la locul ei — fie pentru învățătură în familie, în discuții particulare, cum o vedem pe Priscila alături de Acuila ca să-i arate lui Apolo lucrurile mai cu de-amănuntul, sau pe cele patru fiice ale lui Filip prorocind — fie în toate aceste slujiri, ca cea a lui Fivi, „diaconiță a bisericii din Chencrea”, în care femeia este de neîhlocuit: ospitalitate, grijă de bolnavi etc. Dar în ce privește lucrarea publică de vestire a Cuvîntului în adunare, învățătura Scripturii este atît de categorică încît este de ajuns s-o transcriem: „Este rușine pentru femeie să vorbească în biserică... Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul... Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții... ci să rămîină în tăcere” (1 Corinteni 14.34,35; 1 Timotei 2.11,14). Aici nu mai este vorba de capacitate, de cunoaștere, nici de predare; este vorba numai de a cinsti pe Domnul în adunare, respectînd în ea rînduiala pe care o vrea Dumnezeu.

Astfel, egalitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu ca preoți nu înseamnă deloc uniformitate. Preoția tuturor celor credincioși nu înseamnă că toți au aceeași slujbă. Este o diversitate de daruri, dar un singur Duh.

III. Strîngerile laolaltă

Același îndemn prețios domină toată viața practică a adunării: „Toți ce faceți, să fie făcut cu dragoste” (1 Corinteni 15.14). Această dragoste, nedespărțită de adevăr (2 Ioan 3), unește prin „legătura desăvîrșirii”, pe cei credincioși și aceasta în mod deosebit în ocaziile cînd adunarea este strînsă laolaltă. Acolo, în adevăr, este îndemnul ca „toate să se facă spre zidire”, și dragostea este cea care zidește (1 Corinteni 14.26; 8.1). Acolo, de altă parte, pentru că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, trebuie ca „toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială” (1 Corinteni 14.40).

Adunarea se strânge laolaltă în Numele Domnului. El este izvorul binecuvântării. Dacă El n-ar fi prezent acolo, la ce folos să te aduni? Dar din clipa în care te aduni pentru Numele Lui, El va fi acolo, credincios făgăduinței Sale.

Sîntem îndemnați să nu părăsim „strîngerea laolaltă” (Evrei 10.25). Nu este o lege impusă, ci amintirea unei condiții de nelipsit a vieții trupului. A părăsi această strîngere laolaltă, „cum au unii obicei”, înseamnă a te lipsi pe tine însuși și a lipsi și pe alții, de care sîntem răspunzători, de ceea ce este necesar vieții creștine comune.

Dar să luăm seama să nu împiedicăm, chiar fiind strînși laolaltă, binecuvîntarea pe care Domnul vrea să ne-o dea, nedîndu-I Lui cîstea pe care o datorăm. Apostolul era înstrînat că cei din Corint se adunau nu spre folosul lor, ci spre paguba lor (1 Corinteni 11.17). Este trist să gîndești că ne putem aduna spre paguba noastră, chiar pînă acolo încît să fim Judecați” (versetul 34), tot așa după cum „muștele moarte... acresc untdelemnul negustorului de parfumuri” (Eclesiastul 10.1).

La corinteni, cea dintîi cauză a unei astfel de pierderi erau „partidele” (1 Corinteni 11.18,19); neînțelegeri tolerate și întreținute, gelozii, dușmăniile mai mult sau mai puțin deschise, și cîte alte lucruri împiedică lucrarea Duhului în adunare și împiedică libertatea de inimă înaintea Domnului! Să ne aducem aminte de îndemnul totdeauna actual al însuși Domnului Isus din Matei 5.23,24 și să fim în rînduială cu fratele nostru înainte de a veni în fața altarului și a ne afla aici chiar împreună cu el.

O altă cauză a unei mari pagube este nesocotirea în adunare a demnității Domnului. El este prezent acolo și aceasta este totdeauna un pămînt sfînt, unde trebuie să ne scoatem încălțămîntea din picioare. Astfel corintenii luau „în chip nevrednic” cîna și de aceea mulți erau bolnavi printre ei și unii dormeau.

În sfîrșit, este lipsa de discernămint cu privire la „manifestările duhovnicești” în adunare (1 Corinteni 12-14), manifestări diferite cum sînt și însăși strîngerile laolaltă.

Strîngeri laolaltă convocate și strîngeri laolaltă ale adunării

Adunarea poate să fie strînsă laolaltă la inițiativa unui frate sau a mai multora, pe care Domnul îi pune să dea o învățătură, prin cuvîntări, studii sau convorbiri (Fapte 11.26). Acestea pot aduce cuvinte de înștiințare, de mîngîiere sau de încurajare (Fapte 15.31). De asemenea se poate ca unii să aibă pe inimă să istorisească despre lucrarea Domnului, cum se vede la Fapte 14.26: Pavel și Barnaba întorcîndu-se în Antiohia, „de unde fuseseră încredințați în grija harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră”, au adunat biserica, pentru a istorisi „tot ce făcuse Dumnezeu cu ei”. O astfel de părăsire în lucrare este prețioasă, dar prea rară.

Se pare că se greșește uneori în privința caracterului strîngerilor laolaltă convocate și se ezită să se spună că sînt „pentru Numele Domnului” sau făcute în jurul Lui. Am limita astfel, din obișnuință sau din cauza unor vederi deosebite și înguste, ocaziile în care Adunarea se poate găsi grupată pentru Numele lui Isus și în care se poate baza pe prezența Lui. Fără îndoială, slujitorul lui Dumnezeu care convoacă o strîngere laolaltă pe răspunderea sa, face aceasta pentru a-și putea realiza slujba pe care o are de îndeplinit și este de dorit ca el să simtă mereu această răspundere înaintea Domnului, să aibă sentimentul că o astfel de convocare este

într-adevăr din partea Sa. Este serioasă slujba oricărui frate care vizitează adunările locale. Dar principiul rămîne că Domnul este Cel care lucrează prin „darurile” pe care le folosește în acest fel, sub călăuzirea Duhului Sfînt.

Într-o strîngere laolaltă de felul acesta, adunarea este recunoscătoare Aceluia care vrea s-o zidească printr-un astfel de slujitor. Și ea așteaptă toate de la El. Fiecare trebuie să aibă pe inimă să ceară mai dinainte și să ceară în tăcere în tot timpul strîngerii laolaltă, ca nimic să nu fie dat care n-ar veni de la El. Cel care vorbește nu este decît un canal, de aceea trebuie o rugăciune neîncetată ca el să rămînă în legătură cu izvorul, ca să poată da o apă curată. Un control permanent trebuie să aibă loc, datorită acestei „ungeri” pe care orice credincios o are, pentru ca tot ce se spune să fie potrivit Cuvîntului, iar adunarea, „stîlpul și temelia adevărului”, să poată primi cu bucurie „hrana potrivită” și să nu fie în pericolul de a primi și de acoperi o învățătură stricată (Fapte 17.11; 1 Tesaloniceni 5.19-21; 2 Ioan 9,10).

Este vorba în aceste cazuri, bine înțeles, de lucrarea de zidire în adunare. Este clar că nu s-ar putea numi strîngere laolaltă a adunării o strîngere laolaltă de evanghelizare ținută printre oamenii lumii, unde este terenul normal al evanghelistului. Desigur, cuvîntul de evanghelizare își poate avea locul în orice strîngere laolaltă chiar „a adunării”, mai ales în timpurile noastre cînd, ca și pe vremea lui Timotei, trebuie să propăvăduiești la timp și nelatimp și să faci lucrarea unei evanghelist, chiar și cu alte daruri sau alte funcții. Dar adunarea nu se strînge laolaltă cu scopul special de a evangheliza. Cînd Corneliu i-a spus lui Petru (Fapte 10.33): „Toți sîntem aici, înaintea lui Dumnezeu, ca să auzim tot ce ți-a poruncit Domnul,” Duhul Sfînt era la lucru cu putere, fără îndoială; totuși nu putea fi încă vorba de adunare, pentru că, în afară de Petru și de frații care-l însoțeau, ascultătorii nu primiseră încă Duh Sfînt.

Spre deosebire de strîngerile laolaltă astfel convocate de către slujitorii Cuvîntului, Noul Testament ne vorbește lămurit despre „strîngerile laolaltă ale adunării”, normale, ținute regulat, în care se exprimă într-un mod obișnuit viața unei adunări locale. Ele sînt un fapt colectiv, de la un capăt la altul. Toți sînt chemați nu numai să asiste la ele, ci să și participe în ele. „Cînd vă strîngeți laolaltă ca adunare” sau „cînd vă adunați laolaltă”, apoi „dacă deci adunarea întregă s-ar strînge la un loc”, spune apostolul (1 Corinteni 11.18,20; 14.23,26). Nu este vorba atunci de exercitarea deosebită a vreunui „dar”, deși darurile își au și aici locul lor.

Acestea sînt strîngerile laolaltă de căpetenie ale adunării. Ea vine să caute prezența Domnului pentru a pune la lucru funcțiile colective care îi sînt date. Ea privește numai la El, cu credință, fără a ști pe cine va călăuzi Duhul Sfînt să „lucreze”. Nicidecum nu este de așteptat aici o izvorîre de impulsuri stîngace și fără legătură, care ar arăta doar o lucrare fără minte, a firii păcătoase (1 Corinteni 14.23), ci, dimpotrivă, această desfășurare liniștită și echilibrată, fără efort aparent, care caracterizează funcționarea unui trup în bună sănătate, însuflețit dinăuntru prin puterea nevăzută a unui singur duh.

Adunarea se adresează lui Dumnezeu

În exercitarea acestor activități colective, între principalele privilegii ale Adunării lui Dumnezeu, pe care le-am văzut mai înainte, rugăciunea în comun și adorarea în comun reprezintă activitățile în care adunarea se adresează lui Dumnezeu, vorbește lui Dumnezeu.

Pentru a vorbi lui Dumnezeu, fie cerîndu-I (prin rugăciune), fie oferindu-I (lauda), toți frații sînt pe aceeași traptă, au același titlu, și preoția lor este legată, atît pentru mijlocire cît și pentru adorare, de cea a lui Hristos slăvit. Fiecare se poate ruga, poate indica o cîntare pe care toți s-o cînte, poate aduce mulțumiri în numele tuturor, avînd grijă ca să fie în dependență de Duhul care lucrează în adunare. Cine deschide gura este atunci gura adunării.

Rugăciuni și mulțumiri ale adunării au desigur loc în toate strîngerile laolaltă. Totuși, însăși rînduiala care este potrivită casei lui Dumnezeu face ca unele strîngeri laolaltă să fie în mod deosebit pentru rugăciune, altele pentru adorare.

Rugăciunea

Rugăciunea în comun este cea care, în Matei 18, este asociată de făgăduința prezenței lui Isus, și aceasta îi dă prețul ei deosebit. Și nu s-ar putea concepe o adunare locală fără strîngere laolaltă pentru rugăciune; la fel un credincios care nu s-ar ruga individual. Aceasta ar fi să refuzi să vii la izvor. Și niciodată nu s-ar putea spune cît de dezastruos este ca strîngerile laolaltă pentru rugăciune să nu mai fie atît de frecventate, încît în multe locuri cei mai mulți frați și surori par să se dezintereseze de ele și le lasă numai pe seama a cîtorva.

Nu este mai puțin adevărat că se întîmplă uneori ca cei care iau parte la ele să-i strice caracterul, chiar cu riscul de a îndepărta sufletele, în loc de a le atrage. Pierdem mai mult decît gîndim, cînd coborîm rugăciunea împreună la niște reeditări vagi, în care abundă formule răsuflate — sau cînd ne place să aducem în ele expuneri de doctrină, amintind lui Dumnezeu adevărurile Cuvîntului, ca și cum am pretinde să-L învățăm noi pe El. Discursuri interminabile și obositoare, chiar dacă sînt sincere, împiedică pe unii frați tineri sau pe cei timizi să se roage, fie că nu li se mai lasă timp, fie că această abundență de cuvinte, de care ei se socotesc incapabili, îi descurajează. Să ne rugăm mai lung în particular, și mai pe scurt în adunare. Toate acestea au mai fost spuse despre acest subiect, dar se pare că noi le uităm, căzînd din nou în rutină, oricîteori îngenunchem în adunare. Dar cît de împrăpătat te simți prin rugăciuni precise, scurte dar stăruitoare, pentru nevoi reale care apasă cu adevărat toate inimile!

Într-adevăr, strîngerea laolaltă pentru rugăciune nu se improvizează. Ea presupune inimi pregătite, subiecte de cereri gîndite mai dinainte, pentru care toți să aibă interes. Trebuie spus mai mult: ea presupune o viață petrecută în mod obișnuit cu Domnul, dragoste pentru El și ai Săi și aceste simțuri pe care numai o obișnuință continuă le dă (Evrei 5.14). Ea implică de altă parte învoiala între frați (Matei 18.19) și n-ar trebui ea să fie, în mod hotărît, ocazia de a aranja orice neînțelegere în această privință?

Mai presus de toate, rugăciunea are nevoie de libertatea de acțiune a Duhului Sfânt. „Rugați-vă prin Duhul Sfânt” (spune Iuda 20; de asemenea Efeseni 6.16). Nu numai că El ne vine în ajutor în slăbiciunea noastră, dar El ne învață să cerem ce este potrivit și dă îndrăzneala pentru a face acest lucru în Numele Domnului Isus.

Nepăsarea față de strîngerile laolaltă pentru rugăciune și deformarea lor sînt deci printre semnele cele mai evidente ale unui declin. Adunări de rugăciune sărace sau în mod artificial umflate cu cuvîntări lungi, sînt ele altceva decît dovada unei lipse de viață spirituală? Dar nu ar folosi la nimic să te oprești cu tristețe la niște plîngerii asupra lucrurilor care nu merg. Mai bine ar fi să ne îndemnăm unii pe alții să găsim din nou remediul, atît de simplu și atît de puternic: „Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit” (Evrei 4.16). Care dintre noi n-ar putea aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a găsit mult folos într-o adunare de rugăciune, modestă și poate disprețuită în ochii oamenilor, și văzută în ochii lui Dumnezeu cu toată infirmitatea noastră, dar unde harul ne-a făcut să gustăm pacea Lui? (Filipeni 4.7). „El rămîne credincios”.

Închinarea

Casa lui Dumnezeu, dacă este o „casă de rugăciune”, este și o casă de jertfe duhovnicești”. A adora este fără discuție cea mai înaltă funcție a Adunării. Aceasta este închinarea în sensul cel mai potrivit al cuvîntului. După cum toți copiii lui Dumnezeu sînt preoți pentru a mijloci, ei sînt și pentru a aduce tămîie și a prezenta arderea-de-tot, ca toți acești adoratori în Duh și în adevăr pe care îi dorește Tatăl. Lauda este adusă lui Dumnezeu prin Isus Hristos, care face curățirea jertfelor noastre sfinte (Exod 28.38). Temeiurile laudei sînt subiectele minunate pe care Duhul Sfânt le pune pe inimile celor credincioși: dragostea lui Dumnezeu, Persoana lui Hristos în dumnezeirea și în umanitatea Sa, suferințele Sale, însușirile Sale infinite... în închinare, Dumnezeu este obiectul, Isus Hristos conținutul și Duhul Sfânt puterea.

Fiecare dintre noi este chemat „să binecuvînteze pe Domnul în orice vreme”, ca psalmistul (Psalmul 34.1). Dar este o laudă colectivă, al cărei centru și susținător este Hristos (Evrei 2.12). El însuși ia loc „în mijlocul adunării” pentru a cînta laudele „Dumnezeului Său”, al cărui Nume El îl vestește fraților Săi. Adunarea este locul Jertfelor sfinte” și seriozitatea acestor Jertfe de laudă” este arătată într-o stare de fericire plină de pace. Nu este alt loc unde să le aduci cu mai multă căldură și realitate.

Cu privire la timpul în care adunarea trebuie să se strîngă laolaltă în vederea închinării, nu avem vreo îndrumare scrisă, ca și pentru celelalte strîngerii laolaltă. Dar în Noul Testament punerea deoparte a zilei Domnului se impune oricărui spirit al cărui auz a fost înnoit, și oricărei conștiințe sensibile la ceea ce așteaptă Domnul. Această zi, cea dinfii a săptămîinii, este cea a învierii, în seara căreia El a venit și a stat în mijlocul alor Săi strînși laolaltă. Locuri ca Fapte 20.7, 1 Corinteni 16.2, arată că creștinii din timpul apostolului Pavel puneau deoparte această zi pentru a se strînge laolaltă și îndeosebi pentru a frînge pîinea. Toate fac să dea duminicii o idee care nu are nimic comun cu sabbatul, afară doar de faptul că ziua Domnului trebuie să fie cinstită (Isaia 58.13).

Închinarea înțeleaptă se desfășoară în libertatea Duhului. Orice arătare a firii păcătoase este aici mai urâtă ca oriunde, fie că ar fi o organizare mai dinainte, fie o conducere omenească, fie impulsuri fără control. Duhul crează un curent sensibil pentru orice credincios și El inspiră cântări, laude, citiri ale Cuvântului, totul fiind dat într-o armonie vie și cu un nivel mai mult sau mai puțin ridicat, potrivit cu starea spirituală a adunării. Este ca un concert cu multe partituri, dar care toate conduc la o expresie de unitate, fiind sub călăuzirea Aceluia care este nevăzut, dar totdeauna prezent.

Nimeni n-ar trebui să rămână inactiv la închinare. Fiecare trebuie să aibă ceva de adus, afară numai dacă inima vreunui nu a fost ocupată decât numai de lucrurile lumii și sărăcia „coșului” său îl face să se judece pe sine însuși, într-un mod binefăcător, într-o închinare, chiar tăcerile nu sînt intervale goale, în care să te nelineștești, ci, tocmai ca în casa plină de mirosul parfumului pe care Maria l-a vărsat la picioarele Domnului fără să zică un cuvînt, atmosfera este plină de o adorare fără cuvinte. Ele nu formează pauze care să aibă scopul de a răsufla între manifestări verbale; mai degrabă acestea sînt cele ce o întrerup, pentru a exprima ceea ce Duhul tocmai a pus în inimi spre slava lui Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Dacă Scriptura este prezentată, aceasta este pentru a îndemna la laudă și a da călăuzirea Duhului în aceste laude. Nu poate fi decât folos atunci cînd înlături orice obișnuință și orice încredere în om. „Noi... ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu... ne lăudăm în Hristos Isus și... nu ne încredem în noi înșine”, spune apostolul (Filipeni 3.3). Nu aici este locul unde darurile cele mai calificate pentru slujirea Cuvîntului au să se desfășoare, decât pentru a „sluji” ca leviții și a ajuta adunarea să-L adore pe Dumnezeu. Adunarea este cea care vorbește prin unul sau altul din mădularele ei, care ar nimici lucrarea călăuzitoare a Duhului, dacă ar exprima alt lucru decât ce este în măsură să simtă ea, chiar dacă ar fi vorba de adevăruri înălțătoare. A lăsa pe unii și mai ales pe unul singur, sarcina grea de „a conduce” închinarea, sau mai bine zis de a pretinde că o conduce, înseamnă tocmai a lipsi adunarea de binecuvîntarea ei. Și nimeni nu este „consacrat” pentru a aduce mulțumiri în vederea distribuirii cinei; este firesc ca această slujbă să fie în mod deosebit a cîte unui frate mai în vîrstă, dar fără ca aceasta să creeze o obișnuință sau o regulă.

Închinarea poate avea loc și fără luarea *cinei*. Dar nu s-ar putea concepe cina fără închinare. Ea este însoțită de laude și mulțumiri, ea se sărbătorește în adorare. Ea poate să fie așezată la punctul culminant al închinării, dar ar fi și mai normal ca ea însăși să provoace preamărirea și să se continue și după frîngerea pîinii, hrănită de o adorare nouă și de o notă de cea mai înaltă măreție. De închinare se leagă, în adevăr, toate rezultatele morții lui Hristos, și la închinare este loc pentru bucuria Rusaliilor și chiar a sărbătorii Corturilor, însă cina vorbește despre moartea lui Hristos, pentru care Paștele era un tip; și nimic nu este mai măreț. Adunați în cea dintîi zi a săptămîinii „ca să frîngem pîinea” ca odinioară sfinții din Troa, vestim la Masa Domnului cea mai înaltă manifestare a dragostei dumnezeiești. Dacă ne-am da seama mai mult de acest lucru, ne-am teme să rostim prea multe cuvinte și mulțumirile ar fi mai scurte. Însăși Cina este cea care vorbește.

Acolo, în adevăr, are loc amintirea morții lui Hristos, și noi folosim limbajul care nu se poate compara și înlocui al semnelor rînduite de El. Prin ele nu numai că El ne amintește moartea Sa, ci El ni Se amintește pe Sine însuși ca Cel care a murit; iar noi facem acest lucru în amintirea Lui.

Acolo este mărturia cea mai puternică dată lui Hristos în această lume, de către acei care nu sînt din ea și care așteaptă pe Stăpînul lor: noi vestim „morte Domnului, pînă va veni El”. De asemenea, ca această masă să se țină într-un chip vrednic, fiecare „să se cerceteze pe sine însuși”, judecîndu-se pe sine însuși (și nu numai faptele sale), și adunarea să se bucure de o deplină libertate a Duhului, avînd în mijloc pe Domnul la masa Sa.

Și ea este *Masa Domnului*, nu a noastră. Este regretabil că nu toți ai Săi se unesc să răspundă invitației Lui. Nici unul din cei care Li aparțin nu are motiv întemeiat să stea deoparte; dacă vreun lucru din viața unui credincios îl reține, poate el să suporte ca acest lucru să-l țină departe de cea mai curată dintre bucurii și poate el să refuze să-l înlăture pentru a putea asculta de Mîntuitorul său? „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși și în felul acesta să mănînce din pîine și să bea din pahar” — și nicidecum să se abțină.

Acolo, în același timp se gustă comuniunea, în exprimarea „unui singur trup”, potrivit cu ce citim în 1 Corinteni 10.15-17. Ne gîndim la toți copiii lui Dumnezeu, spălați cu acest sînge, mădulare ale acestui trup. Prezenți sau absenți, cunoscuți și necunoscuți, noi îi vedem una în El. Dar însuși faptul că nu putem fi acolo decît potrivit unității trupului, ne obligă să păstrăm unitatea Duhului. În această lumină, cît de meschine ne apar atîtea neînțelegeri pe care de obicei neglijem să le judecăm și care tulbură părtășia! De altă parte, în ce fel sentimentul prezenței sfinte va constrînge adunarea să se curețe de „aluatul cel vechi”, ajungînd pînă la a da afară răul din mijlocul ei, după ce va fi epuizat toate mijloacele de a-l îndepărta! Această curățire practică, individuală și colectivă este de nelipsit în practicarea „preoției”. Ligheanul de aramă este la îndemînă; Aaron și fiii săi se spălau în el cînd intrau în cortul mărturiei și se apropiau de altar (Exod 40.31,32).

Adunarea primește din partea lui Dumnezeu

Adunarea fiind astfel strînsă laolaltă, Domnul îi dă ceva. El lucrează pentru zidirea alor Săi prin „darurile” potrivite pentru aceasta. Darurile sînt chemate să fie nu gura adunării, ca să vorbească lui Dumnezeu, ci să fie glasul lui Dumnezeu pentru a vorbi adunării (1 Petru 4.11). O astfel de lucrare își are locul în toate strîngerile laolaltă. Afiți la adunările de rugăciune, cît și la cele de închinare, Duhul Se slujește de Cuvînt pentru a mișca inimile, a trezi cugetele, a aduce sufletele la starea care le este potrivită, iar pentru aceasta va folosi pe cîte unul sau altul ca pe un dar de proroc.

Dar această lucrare își are locul îndeosebi la adunările pe care noi avem obiceiul să le distingem sub numele de „adunări de zidire”, acelea pe care ni le arată 1 Corinteni 14. Este bine totuși de a observa că, potrivit învățaturii înseși a acestui capitol, rugăciunile, cîntările, mulțumirile intervin în astfel de adunări și contribuie la zidire, în același fel ca și lucrarea „darurilor”. De fapt, ar fi oarecum periculos să încerci să sistematizezi diferitele feluri de strîngere laolaltă; ar însemna să pretinzi să limitezi lucrarea Duhului.

Se poate chiar ca astfel de strângeri laolaltă să nu existe deloc. Sînt adunări locale care, în afară de închinare, nu au alte strângeri laolaltă decît acelea ținute ocazional de frați în trecere pe acolo. Ele se lipsesc singure de hrană, încît ajung să dispară în nelucrare. Ce ai putea spune despre un trup care nu se hrănește?

Sau poate aceste strângeri laolaltă se găsesc de fapt înlocuite în viața adunării locale prin ceva cu totul diferit, adică prin strângerea laolaltă pentru care cutare și cutare frate se însărcinează la lucru. Atunci te aștepti la cineva. Sub forme mai mult sau mai puțin corecte, tocmai în felul acesta, în cea mai mare parte din cazuri, se prezintă strângerea laolaltă zisă de zidire. Aceste strângeri ne-ar aminti mai degrabă de categoria strângerilor laolaltă convocate, numai că ele sînt așa într-un mod obișnuit și fix. Ele pot fi de mare folos. Adunarea riscă totuși nu numai de a fi hrănită într-un mod prea uniform, ceea ce sfârșește prin a fi insuficient, chiar dacă învățătura este de calitate, dar și de a cădea într-o pasivitate de temut și de a se încrede, fără îndoială, într-im om mai mult decît în Domnul; pe scurt, de a pregăti un cler. Ea nu funcționează, se atrofiază.

Lucrarea fraților care au daruri nu s-ar micșora dacă ea s-ar desfășura în timpul strângerilor laolaltă în care libertatea deplină ar fi lăsată Duhului; dimpotrivă, ea ar fi desigur mai rodnică, fără a risca de a înghesui pînă la sufocare celelalte mijloace de zidire.

Fie că sînt daruri deosebite sau nu, este de ajuns să te aduni bazîndu-te pe Domnul, iar El va lucra în chip minunat. El va da ce trebuie pentru a mîngîia, a îndemna, pentru „a zidi”. Darurile deja recunoscute se vor folosi cu bună știință, fără a se găsi obligate să spună vorbe multe cînd nu au nimic de spus. Alte daruri se vor arăta și acest lucru este necesar. Domnul va ridica după cum vrea pe acești „proroci” care vorbesc din partea Sa într-un mod înțelept și substanțial pentru zidire. Doi sau trei pot să fie chemați să vorbească în aceeași strîngere laolaltă; ce binecuvîntare cînd mai mulți prezintă, în continuare, aspecte diferite ale unui aceluiași subiect! S-a spus de multe ori, cinci cuvinte, ca cele cinci pîni de *orz* care au săturat o mulțime, vor avea adesea mai mult efect decît unele cuvîntări lungi. Și cîte daruri rămîn nefolosite, ținute în urmă fie printr-o modestie falsă la cei care le au, fie prin prea marea activitate a altor frați dăruiri!

Este desigur pericolul ca libertatea Duhului să devină pricină de manifestare pentru firea păcătoasă și ca totul să se petreacă în așa fel ca și cum fiecare ar avea dreptul să vorbească. Așa chiar se întîmplă din nenorocire uneori. Acest subiect a fost atins mai sus, cînd am vorbit despre slujire. Cel care, în adunare se simte bine că el vorbește, este fără folos pentru ascultătorii săi; îi place să țină discursuri nesfîrșite, fără limită. Fiecare este dator să înțeleagă dacă într-adevăr primește de la Domnul, prin Duhul, ceea ce prezintă, sau dacă ce aduce înaintea nu sînt decît propriile lui gînduri. Și duhul prorocilor este supus prorocilor. Dar sensibilitatea spirituală a adunării trebuie să fie totdeauna în gardă. Dacă ea este într-o stare normală, cel care vorbește fără să zidească va fi înștiințat și, dacă se încăpățînează, va fi oprit de la vorbire, pentru binele adunării. Libertatea creștină nu aduce cu sine teama de a face o critică sănătoasă și potrivită; este nevoie să se facă această critică, atunci cînd cineva vorbește de obicei fără să zidească. Fără îndoială, trebuie înțelegere, lucrurile trebuie spuse cu dragoste frățească și blîndețe, după ce ne-am rugat mult, pentru ca Domnul să rezolve problema fără intervenția omului; dar totul trebuie să se facă pentru binele adunării, spre slava lui Dumnezeu. Prea adesea cei

care critică se exprimă fără chibzuință, în afară, în familii, fără pic de dragoste și de pricepere, și aceasta este o pricină de amărăciune.

Va fi de ajuns să mai subliniez că și aici, ca și la închinare, tăcerea nu este însoțită totdeauna de lipsă de activitate, și că Duhul Sfânt poate lucra cu putere în timpul perioadelor de tăcere. Dar când aceste tăceri sînt apăsătoare, în mod vădit goale, aceasta trebuie să aducă trezire în cugete și să ne facă să strigăm către Domnul, pentru ca El să ne deschidă Cuvîntul Său.

Totul este să ne dăm seama de prezența Sa. El este Cel care strînge laolaltă. Puțin contează dacă se vorbește sau nu, atîta timp cît sufletele se știu împreună cu El. Atunci nu va fi nici grabă, nici întârziere. Nu se va simți nevoia unei intervenții omenești ca să organizeze ceva mai dinainte sau pentru a ține o anumită rînduială. Să notăm aici cu grijă învățătura de la 1 Corinteni 14. Ea ne-a fost dată pentru că în Corint era multă neorînduială prin abuzul darurilor de har: deținătorii lor le foloseau nu pentru zidirea adunării, ci pentru propria lor satisfacție. Dar nu există, în acest capitol, nici un cuvînt despre vreo organizație care să aibă rostul de a preveni această neorînduială, nici despre necesitatea vreunui președinte văzut. Totul este lăsat pe seama Duhului, în dependență de care trebuie să fie ținuți toți. Corintenii ieșiseră din păgînism, unde manifestările spirituale erau bogate și ei erau dornici după daruri strălucite. Dumnezeu rînduiei și al păcii îi îndeamnă: „Totul să se facă spre zidire”. Ei se purtau ca niște copii: „Fiți oameni” în judecata voastră, le spune Cuvîntul.

Și noi, de asemenea, care atît de des folosim copilărește resursele prețioase date Adunării lui Dumnezeu, și noi „să fim oameni”!

Dumnezeu să ne facă, ori de cîte ori ne strîngem laolaltă, să ținem cu tărie prin credință cele două mari privilegii care sînt la temelia strîngerii laolaltă potrivit gîndului Lui: prezența personală a Domnului Isus și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare. Toate amănuntele practice ale strîngerilor laolaltă, care nici nu era cazul să fie atinse aici în aceste pagini, sînt deja puse la locul lor mai dinainte, dacă aceste două fapte hotărăsc totul pentru noi.

IV. Mersul Adunării

„Ținînd adevărul în dragoste”

Viața adunării nu se mărginește la strîngerile laolaltă, deși se manifestă în felul acesta și mai presus de toate la Masa Domnului. În realitate lucrarea ei cuprinde întreaga viață creștină a tuturor credincioșilor. Fie că îți dai seama sau nu, toate amănuntele vieții spirituale ale fiecăruia dintre ei se resimt asupra întregului trup. Imprăștierea peste măsură a copiilor lui Dumnezeu la ora actuală și confuzia generală dintre lume și creștinătate au devenit tot mai dureroase și mai umilitoare. A ajuns aproape imposibil, de mult timp, să realizezi această solidaritate vitală cu toți, în alt fel de gîndire, prin rugăciune și cînd arătăm că sîntem „un singur trup”, luînd cina. Desigur, sîntem fericiți să gustăm dragostea creștină cu toți cei pe care îi putem întîlni și recunoaște ca fiind creștini adevărați. Și practica relațiilor frățești, cît de binecuvîntată și îmbucurătoare ar

putea fi ea, se află, vai, limitată de imposibilitatea de a urma același drum cu alții, când acest drum se depărtează de adevăr; cel puțin să mergem atât de departe cât putem fi împreună „pe aceeași cale”.

, Dacă am avea pe inimă interesele lui Hristos în Adunare și grija „pentru toate adunările” ne-ar preocupa așa cum ea apăsa în fiecare zi pe apostolul Pavel (2 Corinteni 11.28), am avea mai des pe buze cuvintele îndurerate ale prorocului: „Vai! cum s-a înnegrit aurul și cum s-a schimbat aurul cel curat! Cum s-au risipit pietrele sfântului locaș pe la toate colțurile străzilor!” (Plîngerile 4.1). Și în aceleași timp am arăta o recunoaștere mai arzătoare față de Dumnezeu ale cărui bunătăți „nu s-au sfîrșit” (3.22) și față de Acela care a dat mărturiei slabe a Filadelfiei cele mai mari făgăduințe. Să nu încetăm să-I cerem harul de a fi în rîndurile acestor martori.

Cei pe care harul lui Dumnezeu a binevoit să-i adune, ca mărturie a valorii de totdeauna a Numelui lui Isus pentru a strînge laolaltă, trebuie să vegheze ca drepturile Domnului să fie menținute în aceste strîngeri, așa cum ar trebui să fie peste tot în Biserică. S-ar putea spune că ei ar trebui să se poarte ca și cum ar fi întreaga Biserică.

Aceasta cere lucrarea continuă a dragostei în adevăr. Ce mărturie ar fi dată și cîte suflete sincere ar fi întărite, dacă toate relațiile între noi ar purta trăsătura acestei duble influențe! „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea... luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu” (Evrei 12.14,15). De cîte ori Cuvîntul ne învață să ne îndemnăm unii pe alții, să ne înțelegem și să ne ajutăm, să ne mîngîiem unii pe alții! Toată învățătura practică a Noului Testament este strîns legată de învățătura care ne este dată ca să „ajungem toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.13). Și tocmai în legătură cu adunarea găsim îndemnul practice ale epistolelor către Efeseni și Coloseni, care, mai mult ca altele, cuprind întreaga viață a credincioșilor aici pe pămînt. Această viață nu este văzută niciodată numai sub un unghi individual. De aici, însemnătatea nespus de mare a tot ceea ce Domnul a pus „în trup” pentru zidire: pentru ca, spunînd adevărul în dragoste, să creștem în toate privințele pînă la Cel care este Capul, Hristos. „Din El tot trupul, bine alcătuit și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.15,16). Oare „lucrează” așa cum trebuie fiecare din părțile trupului (și fiecare dintre noi este o parte din el) și lăsăm noi ca fiecare încheietură să funcționeze liber pentru a îndrepta și a strînge bine pe celelalte, ca să dea peste tot hrana care trebuie din partea Domnului?

Adunarea folosind autoritatea în Numele Domnului

Sfera de autoritate a Adunării

Adunarea are dreptul să intervină în raporturile dintre indivizi: Matei 18 ne arată că ea este cea mai înaltă instanță pe pămînt la care se poate adresa un frate nedreptățit de un altul. Ea nu se poate să rămînă fără interes în buna armonie dintre mădulele trupului lui Hristos. Apostolul dorea, cu privire la filipeni, să audă că rămîneau tari în același duh, „luptînd împreună cu un suflet”; el ar fi avut bucuria sa „deplină”, să-i vadă avînd o simțire, un gînd, o dragoste; și, pentru a ruga pe Evodia și Sintichia să aibă un singur gînd în Domnul, el folosește epistola pe care o scrie întregii adunări.

Mai mult, adunarea trebuie să cunoască viața practică a fiecăruia dintre cei care participă la mărturia colectivă. Ea este locul în care ei trebuie să crească și să rodească, în pace, în bucuria pe care o dă legătura frățească. Dar acesta este un lucru prea delicat și mereu trebuie să fim atenți ca să-l restabilim. Încrederea frățească și vegherea unora asupra altora, sub autoritatea Domnului și supunerea față de Cuvânt, merg împreună.

Fără îndoială, adunarea nu are, ca sarcină a ei, să introducă pe cineva în trupul lui Hristos; acest fapt ar fi cu totul greșit, deși așa sînt pretențiile unor biserici. Devii mădular al acestui trup prin nașterea din nou, care este o lucrare a lui Dumnezeu prin Duhul și Cuvântul Său.

Adunarea nu are de intervenit, la drept vorbind, în intrarea în mărturia creștină, casa cea mare, act care se face prin botez, oricare ar fi modul sau timpul cînd este făcut. Nu găsim nicăieri în Scriptură botezul făcut de Biserică sau în numele Bisericii, ci de către slujitori ai Domnului, în Numele Lui.

Dar adunarea are privilegiul să recunoască și să primească pe cei pe care „Hristos i-a primit... spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15.7). Ea îi primește la masa Domnului, unde se exprimă, nici n-ar mai fi cazul să spunem, unitatea trupului.

Totuși, așa cum am văzut deja și trebuie să revenim, ea are răspunderea de a păstra sfințenia acestei mese și curăția casei lui Dumnezeu. Aceasta, pentru slava Domnului și pentru binele spiritual al celor ai Săi. Trebuie menținută o rînduială și această grijă aparține Adunării. Ea are de luat hotărîri, potrivit principiului spus de Domnul Isus: „Adevărat vă spun, orice veți lega pe pămînt, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer” (Matei 18.18).

Această lucrare spirituală este în sarcina întregii adunări locale sau, în starea prezentă de lucruri, grupului de martori ai Domnului care corespund normelor unei adunări a lui Dumnezeu. Cei pe care „Duhul Sfînt... i-a pus supraveghetori” și într-un mod mai general toți cei care au pe inimă interesele lui Hristos în adunare se vor ocupa de ea fără îndoială cu o atenție deosebită. Și potrivit rînduiei stabilite în Scriptură, frații au un rol de administrare pe care surorile nu-l pot pretinde. Nu este deloc vorba, în toate acestea, de probleme de procedură sau de formule: faptul de căpetenie este ca întreaga conștiință a adunării să fie mereu încercată înaintea Domnului, pentru ca totul să fie făcut potrivit voii Lui, pentru El, în Numele Său, în libertatea deplină a Duhului.

Primirea la Masa Domnului

Grija pentru slava Domnului, numai ea trebuie să stăpînească atunci cînd este vorba de a primi pe cineva la Masa Domnului. Trebuie să fie cunoscut ca un copil al lui Dumnezeu, fapt care îl arată nu numai cuvintele lui (el îl mărturisește cu gura „pe Isus ca Domn”,

În inima sa că „Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți” (Romani 10.9), ci și purtarea lui. Nu se va cere nicidecum o perfecțiune

Închipuită, ci un mers despărțit de rău, în judecarea de sine: practic, o purtare onorabilă recunoscută și absența oricărei legături cu învățăături care ar aduce vreo atingere Persoanei lui Hristos (2 Ioan 9.10). Aici nu

este vorba de o cunoaștere mai mult sau mai puțin profundă; nu este vreun examen la care să fie supus cineva, ci adunarea trebuie să aibă siguranța că noul venit este sănătos în credință și că își potrivește viața cu această credință. Abia dacă mai este nevoie să spunem, cu cât învățăturile greșite s-au înmulțit în creștinătate, cu atât a fost nevoie de mai multă veghere în admiterea la Masa Domnului. Cei care caută să-i înjosească pe frați, numindu-i „strimți”, să afle că, în cele mai dese cazuri, cu o mare strângere de inimă, dar cu convingerea deplină că apără drepturile Stăpînului lor, acești frați caută să nu deschidă poarta cetății Sale la nimic rău. Și să recunoaștem că de fapt n-am făcut îndeostul acest lucru!

Disciplina

„Disciplina” Adunării cu privire la „cei dinăuntru”, cum spune apostolul, este absolut necesară (1 Corinteni 5.12). Ea constă în a sfătui, a înștiința, a muștra dacă este nevoie, înainte de a ajunge la datoria tristă de „a judeca”. Un credincios care nu obișnuiește să se judece pe sine și începe să se depărteze puțin câte puțin de cale, merge spre o cădere gravă, care va arunca o pată nu numai asupra mărturiei sale proprii, ci și a adunării. Și tocmai aici dragostea frățească trebuie să lucreze ca „să-I ridice”, acoperind „o mulțime de păcate” (Iacov 5.19,20; 1 Petru 4.8; Galateni 6.1; 2 Tesaloniceni 3.14,15 etc). Un spirit modest, întristat de lipsurile altuia, practicînd această spălare a picioarelor pe care Isus ne-a lăsat-o ca exemplu, va face mai mult, adesea, decît niște muștrări aspre. Dumnezeu să înmulțească numărul păstorilor care au în același timp înțelepciunea și tăria de a face o disciplină familială, fără cruțare în privința greșelii, dar plină de dragoste și de milă față de cel slab. Dar adunarea, și nu numai cutare sau cutare frate individual, are datoria de a se ocupa de cei care „umblă în neorînduială”; dar nu poate să facă acest lucru într-un fel sănătos, dacă ea nu poartă doliu (1 Corinteni 5), umilită, considerînd ca al ei păcatul unuia din adunare, și neluînd poziția de acuzator. Iar dacă disciplina nu are roade și se dovedește că este vorba de un „rău”, atunci, încetînd disciplina de care ea este datoare, îl dă afară, unde îl Judecă Dumnezeu” (1 Corinteni 5.13) pe cel care nu s-a lăsat îndreptat. „Scoțînd răul” din mijlocul ei, ea se curățește, în umilire și durere. Față de cel de care se desparte, ea lucrează în vederea îndreptării lui; în ce o privește, ea se judecă înaintea Domnului. „Noi am păcătuit”, noi am lucrat rău, spunea Neemia.

Valoarea universală a hotărîrilor adunării

Hotărîrile adunării, luate sub privirea Domnului, sînt pecetluite cu autoritatea Sa, încît ceea ce s-a făcut într-o adunare locală are valoare pentru întreaga Adunare, adică pentru toate adunările locale. De aici, între altele, folosirea scrisorilor de recomandare prin care o adunare locală este asigurată că un nou venit, necunoscut de ea, este în comuniune într-o altă adunare; de asemenea unui creștin care este în comuniune, îi este asigurată primirea oriunde el se prezintă (Romani 16.1; 2 Corinteni 3.1).

„Partidele”

Nimic mai simplu, în adevăr, ca principiul funcționării unei adunări întemeiată pe unitatea trupului lui Hristos. Practicarea lui, dimpotrivă, a devenit dintre cele mai delicate în confuzia eclesiastică de acum.

Aici se deschide din nou un subiect care trebuie să lucreze în orice suflet care îl iubește pe Domnul: este cel al mulțimilor de mese întinse chiar și în afara organizațiilor creștinătății. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”, născocind, independent de aceste „denominații religioase” care sînt roade evidente ale activității omenești, cele mai nebăgate în seamă și înșelătoare contrafaceri ale lucrării lui Dumnezeu. Unde să găsești Masa Domnului? Unde ai fi sigur că te aduni cu toată curăția de cuget, în ascultare de Cuvînt?

Mai întîi, să nu ne mirăm că vrăjmașul s-a înverșunat împotriva mărturiei ridicate de Dumnezeu în timpurile din urmă și că a reușit, folosindu-se de lipsa noastră de veghere, ca să dezbine pe cei care ieșiseră din tabără. Avem toți partea noastră de vină în această stare umilitoare de lucruri. Trebuie să recunoaștem acest lucru, în loc de a pretinde cu mîndrie și descurajare în același timp:... ei au părăsit legămîntul Tău, au dărâmat altarele Tale... și am rămas noi singuri...

Apoi să cerem Domnului priceperea și râvna necesară ca să căutăm pe cei „șapte mii” pe care El Și i-a păstrat (1 împărați), căci El „cunoaște pe cei care sînt ai Săi” — despărțindu-se în același timp de nelegiuire, căci nu se poate să fie părtășie între întuneric și lumină. încă odată, să fim siguri că „temelia tare a lui Dumnezeu rămîne”, dar că ea poartă totdeauna aceeași pecete dublă.

Ochiul duhovnicesc va deosebi dacă o masă poate fi sau nu socotită ca fiind a Domnului, cercetînd principiile care sînt respectate acolo și felul în care ea este pusă. Este de datoria fiecăruia să fie clar în această privință, așa cum datoria întregii adunări este de a ști cum să se poarte față de cine vine să ia parte la frîngerea pîinii.

Să luăm cazul în care există în aceeași localitate două mese independente una de alta. A recunoaște și pe una și pe cealaltă în același fel, ca fiind masa Domnului, aceasta ar însemna să refuzi în mod conștient să păstrezi unitatea Duhului și ar însemna să tăgăduiești unitatea trupului. Este deci de neapărată trebuință să te interesezi în mod exact. Faptul că ar fi mai multe adunări, ar putea fi consecința unor învățături greșite de care frații credincioși sînt datori să se curățească. Poate să fie cazul, dimpotrivă, de o dezbinare fără nici o altă pricină decît unele dezacorduri personale în legătură cu vreun caz de disciplină. Noi sosiți au putut pe nedrept să pună „masa lor” fără să țină seama de cea care exista. Nu se poate să rămîi neutru sau indiferent. Aceasta ar însemna fie a arăta o insensibilitate vinovată față de sfințirea Numelui Domnului, fie a te asocia unei acțiuni sectare.

Pe de altă parte, masa Domnului n-ar putea exista într-un loc și să rămînă independentă de cele care sînt puse în alte locuri pe aceeași temelie. Nu s-ar putea, de exemplu, să primești pe cineva care a fost dat afară în altă parte sau să-l oprești pe un altul care este primit acolo, fără să tăgăduiești prin aceasta unitatea trupului.

O masă la care principiile lumii, autoritatea și rînduielile oamenilor înlocuiesc în mod clar lucrarea Duhului Sfînt, sau o masă vinde se admite să se tolereze în deplină cunoștință de cauză răul nejudecat, nu poate fi masa Domnului.

Înseamnă oare atunci să faci din infailibilitate (purtarea fără greșală) condiția strîngerii laolaltă? Este clar că nu: ar mai putea fi vorba de strîngere laolaltă, dacă așa ar fi cazul? Se poate să fie și sînt înfrîngeri, slăbiciuni, lipsuri, care vor fi iertate cînd sînt judecate și mărturisite de adunarea însăși. A refuza să recunoști o adunare

pentru că ea ar putea să aibă lipsuri în viața practică este împotriva literii și spiritului învățăturilor Cuvîntului. Dacă aceste lipsuri nu sînt judecate, ele vor putea să-L facă pe Domnul să intervină fie pentru a curăți adunarea prin încercări dureroase, fie prin a-i „lua sfeșnicul de la locul lui”. Noi riscăm uneori să ne așezăm în locul Lui în rolul pe care El îl are ca „Cel care umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”.

Dacă deci o hotărâre a adunării ar părea neîntemeiată — și ea ar putea să fie — sau dacă dimpotrivă o adunare n-a luat o hotărâre care s-ar fi părut îndreptățită, nu trebuie să uităm din această cauză că: „Tot ce voi — adunarea — veți lega pe pămînt, va fi legat în cer, și tot ce veți dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer”. De asemenea este dureros să vezi atît de des criticînduse, nu fără ușurătate sau îngîmfare, o hotărîre sau o lipsă de hotărîre a adunării. Dar dreptul de a hotărî al Ivii Hristos rămîne neatins. Și dragostea Sa nu se schimbă. La El trebuie să privim dacă vreun lucru pare că na fost făcut potrivit voii Lui, pentru ca El să intervină; Lui trebuie să-I fim supuși, cu toată încrederea că El nu va lăsa să fie atinsă slava Numelui Său. El însuși va ști să pună în fața fraților altor adunări, datoria de a face muștrările frățești devenite necesare. Dar trebuie ca toate acestea să fie făcute din partea Sa, fapt pe care îl va arăta felul în care lucrurile vor fi prezentate: într-o dragoste adevărată, cu grija de a menține sau de a restabili o comuniune a cărei pierdere ar fi resimțită ca o întristare profundă. Răbdarea și dragostea vor ști să aștepte ca Domnul să dea la iveală ce este de judecat și să aducă adunarea în situația de a se judeca.

Dar este cu totul alt caz cînd o adunare acceptă, în principiu și nu ca urmare a unei greșeli întîmplătoare, să tolereze răul — moral sau ca învățătură, cel de al doilea fiind mai nefast, lăsînd fiecăruia răspunderea sa fără a socoti că și ea are o răspundere, sau neînjindu-se angajată de acțiunea unei alte adunări. În astfel de cazuri, noțiunea însăși a unității trupului este nimicită, drepturile Domnului sînt nesocotite și, cum s-a spus mai sus, o astfel de adunare n-ar mai putea fi recunoscută ca o adunare a lui Dumnezeu.

Concluzii

Nu fără tristețe trebuie să ajungi la astfel de subiete care ofilesc, cînd gîndirea la Adunarea lui Dumnezeu ar trebui să fie numai dragoste, plăcere, bucurie. Trebuie să lupți pentru adevărurile care o privesc, atunci cînd ai dori doar să găsești în ea un loc de refugiu, de pace în mijlocul acestei lumi zbuciumate. Dar inima se simte mîngîiată și întărită la gîndul că, întocmai ca soarele dincolo de ceața cea mai groasă, planul dumnezeiesc cu privire la Adunare rămîne neschimbat și slăvit. Dragostea care întrece orice cunoștință conduce toate căile lui Hristos față de ea. El o îngrijește și o hrănește; în cuînd El o va lua la El. Să punem bine stăpînire pe aceste realități care dau viață: Hristos în slavă, Duhul Sfînt aici pe pămînt, unitatea Bisericii, nădejdea chemării cerești. Noi nu ne mișcăm printre niște adevăruri reci sau niște reguli strimte și seci. Noi nu agităm fără folos o materie stătută, ci sîntem așezați în plină viață și aceasta este viața dumnezeiască. Izvorul acestei vieți este numai în Hristos, Capul slăvit al trupului care este încă pe pămînt, dar destinat și el slavei cerului. Mereu preocupați de El și conștienți de imensitatea binecuvîntărilor duhovnicești cu care sîntem binecuvîntați „în El”, ne vom găsi fără greutate strînși laolaltă; adormiți în El sau în viață, toți sfinții vor răspunde fără rezervă la această atracție

atotputernică, și Hristos își va prezenta Biserica fără pată, fără zbîrcitură sau altceva asemănător, ci în frumusețea ei, în unitatea ei. Această nădejde să facă din noi niște biruitori.

Iar Acelui care, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor! Amin!" (Efeseni 3.20,21).

Cuprins

Introducere

Partea întâia: Principiile adunării creștine

1. Biserica potrivit gândului lui Dumnezeu

Prețul ei

Planul lui Dumnezeu cu privire la Biserică

Poziția deosebită a Bisericii

Alcătuirea Bisericii

Comparații care arată unitatea dintre Hristos și Biserică

De ce este Biserica pe pământ?

Superioritatea privilegiilor Adunării

Izvoare și mijloace

Responsabilitatea Bisericii

2. Ce au făcut oamenii din Biserică

Începuturile.

De la apostoli pînă în timpurile noastre

Creștinătatea și Biserica

3. Ce este de făcut în situația actuală

Diferite categorii de grupări creștine

Biserici cu pretenții majoritare

Biserici independente

În afara taberei

O himeră: reîntoarcerea creștinătății la starea din timpul apostolilor

Ceea ce rămîne

Caracteristicile permanente ale unei Adunări a lui Dumnezeu

Luarea de poziție pe care aceste trăsături o implică

Partea a doua: Practica strîngerii laolaltă potrivit gîndului lui Dumnezeu

1. Problema numelui

2. Lucrarea de slujire

Clerul și slujba oficială

Darurile de har

Slujbele

Libertate și dependență

Lucrarea femeilor

Stringerile laolaltă

3. Strîngeri laolaltă convocate și strîngeri laolaltă ale adunării

Adunarea se adresează lui Dumnezeu

Rugăciunea

Închinarea

Adunarea primește din partea lui Dumnezeu

4. Mersul Adunării

Spunînd adevărul în dragoste

Adunarea folosind autoritatea

În Numele Domnului

Sfera de autoritate a Adunării

Primirea la Masa Domnului

Disciplina

Valoarea universală a hotărîrilor adunării

Partidele

5. Concluzii